

Sygn. akt II AKa 263/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Krawiec
Sędziowie:	SSA Witold Franckiewicz SSA Cezariusz Baćkowski (spr.)
Protokolant:	Anna Dziurzyńska

przy udziale prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Beaty Lorenc - Kociubińskiej

po rozpoznaniu w dniu 6 listopada 2012 r.

sprawy **M. A. (1)**

oskarżonego z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 299 § 5 i § 6 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; art. 299 § 1 k.k. i § 5 i 6 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; art. 296 § 1, § 2 i § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 310 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 270 § 1 k.k.

K. S. (1)

oskarżonego z art. 272 k.k.; art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 299 § 5 i 6 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 296 § 1, § 2 i § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Z. J.

oskarżonego z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 299 § 5 i 6 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; art. 296 § 1 i 2 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

M. S. (1)

oskarżonego z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 299 § 5 i 6 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

J. P. (1)

oskarżonej z art. 271 § 1 k.k.

z powodu apelacji wniesionych przez oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 22 marca 2012 r. sygn. akt III K 210/10

I. uchyla zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych M. A. (1), Z. J., K. S. (1) i M. S. (1) w pkt I i II części rozstrzygającej i przyjmując, że przypisany tam czyn skutkujący łącznym uszczupleniem 1 043 081 zł podatku dochodowego od osób prawnych wypełnia znamiona art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.04.2004 roku (art. 2 § 2 k.k.s.) na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. i art. 44 § 1 pkt 1 i § 3 k.k.s. postępowanie w tej części umarza stwierdzając, że kary łączne orzeczone wobec oskarżonych M. A. (2) i K. S. (1) w pkt XII części rozstrzygającej utraciły moc;

II. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego M. A. (1) w pkt III części rozstrzygającej w ten sposób, że z opisu czynu tam przypisanego eliminuje zwrot: „przedkładane, stwierdzające nieprawdę faktury nie mają odzwierciedlenia w rzeczywistym obrocie gospodarczym, a transakcja zakupu linii technologicznej jest fikcyjna, zaś” i za podstawę skazania za ten czyn przyjmuje art. 297 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., a za podstawę wymiaru kary art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i obniża do roku i 6 miesięcy orzeczoną za ten czyn karę pozbawienia wolności;

III. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego K. S. (1) w pkt VIII części rozstrzygającej w ten sposób, że uniewinnia go od popełniania czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

IV. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonej J. P. (1) w ten sposób, że uniewinnia ją od popełniania czynu z art. 271 § 1 k.k. opisanego w pkt XIII części wstępnej zaskarżonego wyroku;

V. w pozostałej części utrzymuje w moc zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego M. A. (1);

VI. na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego M. A. (1) karę łączną roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza na poczet tej kary okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 02.06.2004 roku do 30.11.2004 roku;

VII. stwierdza, że Skarb Państwa ponosi koszty sądowe za obie instancje w częściach związanych z postępowaniem wobec oskarżonych J. P. (1), Z. J., K. S. (1) i M. S. (1) oraz w stosunku do M. A. (1) w zakresie czynu o jakim mowa w pkt I niniejszego wyroku;

VIII. zasądza od oskarżonego M. A. (1) na rzecz Skarbu Państwa 4305 zł kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym 4300 zł opłaty za obie instancje.

UZASADNIENIE

M. A. (1), K. S. (1), Z. J. (1) i M. S. (1) zostali oskarżeni o to, że:

II.

II. w okresie od dnia 29 stycznia 2001 roku do 21 listopada 2002 roku we W. w woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu, wykorzystując działalność prowadzoną w ramach firmy Stowarzyszenia (...) z siedzibą we W. oraz działalność gospodarczą prowadzoną w ramach firm: (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, T.. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, podjęli czynności związane z udaremnieniem bądź znacznym utrudnieniem stwierdzenia przestępnego pochodzenia pieniędzy w ten sposób, że M. A. (1) i K. S. (1), działający jako członkowie Zarządu Stowarzyszenia (...), założyli w dniu 29 stycznia 2001 roku rachunek bankowy w Banku (...) S.A. I Oddział we W. o numerze (...), na który przyjęli w formie wpłat i przelewów, pieniądze pochodzące z nie opodatkowanej działalności innych podmiotów gospodarczych w łącznej kwocie 2 036 000 złotych, a następnie pieniądze przyjęte na konto zostały wypłacone na podstawie czeków gotówkowych M. A. (1), M. S. (1), K. S. (1), Z. J.

(1), a także przelane na konta innych podmiotów, osiągając znaczną korzyść majątkową, w łącznej kwocie 2 036 000 złotych, a w szczególności:

- w dniu 14 lutego 2001 roku K. S. (1) wypłacił gotówkę w kwocie 10.000 zł,
- w dniu 15 lutego 2001 roku M. A. (1) wypłacił gotówkę w kwocie 10.000 zł,
- w dniu 06 marca 2001 roku M. A. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 13.400 zł,
- w dniu 4 kwietnia 2001 roku K. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 15.000 złotych,
- w dniu 4 kwietnia 2001 roku M. A. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 15.000 złotych,
- w dniu 6 kwietnia 2001 roku K. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 12000 zł,
- w dniu 9 kwietnia 2001 roku M. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 10.000 zł,
- w dniu 11 kwietnia 2001 roku M. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 10.000 zł,
- w dniu 12 kwietnia 2001 roku M. A. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 11.500 zł-
- w dniu 18 kwietnia M. A. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 11.400 zł
- w dniu 19 kwietnia 2001 roku M. A. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 35.000 zł,
- w dniu 23 kwietnia 2001 roku M. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 12.500 zł,
- w dniu 26 kwietnia 2001 roku K. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 37.900 zł,
- w dniu 7 maja 2001 roku Z. J. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 15.000 zł,
- w dniu 17 maja 2001 roku M. A. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 28.000 zł,
- w dniu 18 maja 2001 roku K. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 20.000 zł ,
- w dniu 21 maja 2001 roku K. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 16.000 zł ,
- w dniu 22 maja 2001 roku K. szczupak dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 18.200 zł ,
- w dniu 31 maja 2001 roku M. A. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 14.000 zł,
- w dniu 6 czerwca 2001 roku M. A. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 16.000 zł,
- w dniu 26 czerwca 2001 roku K. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 28.000 zł,
- w dniu 26 czerwca 2001 roku M. A. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 27.000 zł,
- w dniu 28 czerwca 2001 roku M. A. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 30.000 zł,
- w dniu 6 lipca 2001 roku M. A. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 20.100 zł,
- w dniu 27 lipca 2001 roku M. A. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 12.300 zł,
- w dniu 27 lipca 2001 roku K. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 30.000 zł,

- w dniu 31 sierpnia 2001 roku M. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 17.000 zł,
- w dniu 31 sierpnia 2001 roku Z. J. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 35.000 zł ,
- w dniu 7 września 2001 roku M. S. (1) dokonał wypłata gotówkowa na podstawie czeku nr (...) roku na kwotę 25.000 zł,
- w dniu 7 września 2001 roku M. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 25.000 zł,
- w dniu 1 października 2001 roku Z. J. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 15.000 zł,
- w dniu 4 października 2001 roku M. A. (1) dokonał wypłata gotówkowa na podstawie czeku nr (...) na kwotę 12.000 zł,
- w dniu 10 października 2001 roku M. A. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 13.500 zł,
- w dniu 17 października 2001 roku M. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 29.000 zł,
- w dniu 22 października 2001 roku M. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 17.000 zł
- w dniu 29 listopada 2001 roku K. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 50.000 zł,
- w dniu 30 listopada 2001 roku K. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 20.800 zł,
- w dniu 4 stycznia 2002 roku M. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 30.000 zł,
- w dniu 7 stycznia 2002 roku M. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 30.000 zł,
- w dniu 8 stycznia 2002 roku M. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 30.000 zł,
- w dniu 10 stycznia 2002 roku M. A. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 35.000 zł,
- w dniu 16 stycznia 2002 roku M. A. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 31.500 zł,
- w dniu 16 stycznia 2002 roku M. A. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 30.000 zł,
- w dniu 28 stycznia 2002 roku M. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 30.000 zł,
- w dniu 28 stycznia 2002 roku M. A. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 29.000 zł,
- w dniu 5 lutego 2002 roku M. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 36.000 zł,
- w dniu 5 lutego 2002 roku M. A. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 37.000 zł,
- w dniu 7 lutego 2002 roku M. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 26.000 zł,
- w dniu 7 lutego 2002 roku M. szczupak dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 25.000 zł,
- w dniu 15 lutego 2002 roku M. A. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 25.000 zł,
- w dniu 15 lutego 2002 roku M. A. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 18.500 zł,
- w dniu 18 lutego 2002 roku M. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 55.000 zł,

- w dniu 25 lutego 2002 roku M. A. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 36.000 zł,
- w dniu 5 marca 2002 roku M. A. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 34.000 zł,
- w dniu 22 marca 2002 roku M. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 26.000 zł,
- w dniu 2 kwietnia 2002 roku M. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 21.500 zł ,
- w dniu 24 kwietnia 2002 roku M. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 26.000 zł ,
- w dniu 30 kwietnia 2002 roku M. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) roku na kwotę 12.500 zł,
- w dniu 7 maja 2002 roku M. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 10.000 zł,
- w dniu 16 maja 2002 roku M. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 15.000 zł,
- w dniu 21 czerwca 2001 roku M. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 22.000 zł,
- w dniu 25 czerwca 2002 roku M. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) roku na kwotę 13.000 zł,
- w dniu 3 lipca 2002 roku M. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 34.000 zł,
- w dniu 9 lipca 2002 roku M. A. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 35.000 zł,
- w dniu 15 lipca 2002 roku M. A. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 52.000 zł,
- w dniu 15 lipca 2002 roku K. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 20.000 zł,
- w dniu 21 lutego 2001 roku dokonano wypłaty gotówkowej na podstawie czeku na kwotę 4.000 zł,
- w dniu 21 lutego 2001 roku dokonano wypłaty gotówkowej na podstawie czeku z dnia na kwotę 7.000 zł,
- w dniu 5 marca 2001 roku dokonano wypłaty gotówkowej na podstawie czeku na kwotę 4.000 zł,
- w dniu 7 marca 2001 roku dokonano wypłaty gotówkowej na podstawie czeku na kwotę 8.500 zł,
- w dniu 16 marca 2001 roku dokonano wypłaty gotówkowej na podstawie czeku na kwotę 1.500 zł,
- w dniu 21 marca 2001 roku dokonano wypłaty gotówkowej na podstawie czeku na kwotę 8.500 zł,
- w dniu 30 kwietnia 2001 roku dokonano wypłaty gotówkowej na podstawie czeku na kwotę 9.500 zł,
- w dniu 25 maja 2001 roku dokonano wypłaty gotówkowej na podstawie czeku na kwotę 8.200 zł,
- w dniu 1 czerwca 2001 roku dokonano wypłaty gotówkowej na podstawie czeku na kwotę 6.000 zł,
- w dniu 5 czerwca 2001 roku dokonano wypłaty gotówkowej na podstawie czeku na kwotę 6.500 zł,
- w dniu 8 czerwca 2001 roku dokonano wypłaty gotówkowej na podstawie czeku na kwotę 7.000 zł,
- w dniu 23 listopada 2001 roku dokonano wypłaty gotówkowej na podstawie czeku na kwotę 6.000 zł,
- w dniu 7 lutego 2002 roku dokonano wypłaty gotówkowej na podstawie czeku na kwotę 4.000 zł,
- w dniu 14 lutego 2002 roku dokonano wypłaty gotówkowej na podstawie czeku na kwotę 1.400 zł,

- w dniu 14 marca 2002 roku dokonano wypłaty gotówkowej na podstawie czeku na kwotę 5.500 zł,
 - w dniu 27 maja 2002 roku dokonano wypłaty gotówkowej na podstawie czeku na kwotę 8.500 zł,
 - w dniu 13 czerwca 2002 roku dokonano wypłaty gotówkowej na podstawie czeku na kwotę 9000 zł,
 - w dniu 25 lipca 2002 roku dokonano wypłaty gotówkowej na podstawie czeku na kwotę 8.700 zł,
 - w dniu 7 października 2002 roku dokonano wypłaty gotówkowej na podstawie czeku z dnia na kwotę 5.000 zł,
 - w dniu 21 listopada 2002 roku dokonano wypłaty gotówkowej na podstawie czeku na kwotę 4.000 zł ,
 - w dniu 21 grudnia 2001 roku dokonano wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 20.000 zł, a nadto
 - w dniu 10 września 2001 przelano tytułem pożyczki kwotę 140.000 złotych dla firmy (...). C.. Sp z o.o.,
 - w dniu 31 stycznia 2001 roku przelano tytułem wpłaty kapitału kwotę 35.000 złotych na rzecz T.. C.. sp z o.o.,
 - w dniu 5 listopada 2001 roku przelano na rzecz Parafii R.- Katolickiej św. B. A. w kwotę 30.000 zł,
 - w dniu 10 grudnia 2001 roku przelano na rzecz Parafii R.- Katolickiej św. B. A. w kwotę 38.000 zł,
 - w dniu 3 lipca 2002 roku przelano na rzecz Parafii R.- Katolickiej św. B. A. kwotę 20.000 zł
 - w dniu 5 kwietnia 2001 roku J. B. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na kwotę 10.000 złotych,
- a nadto założył rachunek bankowy w Banku (...) S.A. I Oddział we W. o numerze (...), na który przyjął w formie wpłat i przelewów, pieniądze pochodzące z nie opodatkowanej działalności innych podmiotów gospodarczych w łącznej kwocie 408.700 złotych, a następnie pieniądze przyjęte na konto zostały wypłacone na podstawie czeków gotówkowych i wypłat na asygnatę M. A. (1), K. S. (1), J. B. (1), osiągając znaczną korzyść majątkową, a w szczególności:
- w dniu 20 listopada 2000 roku K. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 16.000 złotych,
 - w dniu 7 grudnia 2000 roku M. A. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 31.000 zł,
 - w dniu 18 grudnia 2000 roku K. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 35.000 złotych,
 - w dniu 19 grudnia 2000 roku K. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 2.000 złotych,
 - w dniu 22 grudnia 2000 roku dokonano wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 30.500 złotych,
 - w dniu 29 grudnia 2000 roku M. A. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 45.000 zł,
 - w dniu 2 stycznia 2001 roku K. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 45.000 złotych,
 - w dniu 5 stycznia 2001 roku K. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 33.000 złotych,
 - w dniu 18 stycznia 2001 roku dokonano wypłaty gotówkowej na asygnatę kwoty 34.000 zł,
 - w dniu 22 stycznia 2001 roku dokonano wypłaty gotówkowej na asygnatę kwoty 15.000 zł,

- w dniu 23 stycznia 2001 roku J. B. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 36.000 złotych,
- w dniu 27 lutego 2001 roku K. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 400 złotych,
- w dniu 13 marca 2001 roku K. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 45.000 złotych,
- w dniu 4 kwietnia 2001 roku M. A. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku na kwotę 14.000 złotych ,
- w dniu 24 kwietnia 2001 roku dokonano wypłaty gotówkowej na asygnatę na kwotę 5.800 zł,
- w dniu 8 maja 2001 roku K. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 15.000 złotych,
- w dniu 14 maja 2001 roku M. A. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na asygnatę kwoty 6.000 złotych,

tj. o przestępstwo z art. 299 § 1 kk w zw. z art. 299 § 5 i § 6 kk w zw. z art. 12 kk,

M. A. (1), Z. J. (1), K. S. (1) oraz A. A. (1) i J. G. (1) zarzucono nadto, iż:

III.

III. w okresie od bliżej nieustalonego dnia 2000 roku do bliżej nieustalonego dnia 2003 roku we W. i B. województwa (...), działając wspólnie i w porozumieniu, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, podjęli czynności ukierunkowane na udaremnienie lub znaczne utrudnienie stwierdzenia przestępnego pochodzenia pieniędzy w łącznej kwocie 1 395 869 złotych z korzyści pochodzących z popełnienia czynu zabronionego polegającego na narażeniu na uszczuplenie podatku dochodowego od osób prawnych w związku z podaniem nieprawdy na deklaracjach CIT- 8 składanych w Urzędzie Skarbowym W. oraz w Urzędzie Skarbowym w B. przez spółki prawa handlowego: (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, (...). (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, T.. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w ten sposób, że przekazywali pieniądze pochodzące ze wskazanych przestępstw skarbowych na rachunek bankowy Stowarzyszenia (...), a następnie za pomocą czeków oraz przelewów wypłacali z konta bankowego Stowarzyszenia (...) pieniądze osobiście lub przez inne ustalone osoby a w szczególności:

- (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością za rok 2000 wykazała dochód zwolniony od podatku dochodowego od osób prawnych w wysokości 142 304,10 zł, w tym kwota uszczuplonego podatku wynosiła 42 691 złotych,
- (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością za rok 2001 wykazała dochód zwolniony od podatku dochodowego od osób prawnych w wysokości 2900 zł, w tym kwota uszczuplonego podatku wynosiła 812 złotych,
- (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością za rok 2000 wykazała dochód zwolniony od podatku dochodowego od osób prawnych w wysokości 364 547,81 złotych, w tym kwota uszczuplonego podatku wynosiła 109 364 złote,
- (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością za rok 2001 wykazała dochód zwolniony z podatku dochodowego od osób prawnych w wysokości 343 000 złotych, w tym kwota uszczuplonego podatku wynosiła 96 040 złotych,
- (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością za rok 2002 wykazała dochód zwolniony z podatku dochodowego od osób prawnych w wysokości 5 287,27 zł, w tym kwota uszczuplonego podatku wynosiła 1480 złotych,
- (...). (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością za rok 2000 wykazała dochód zwolniony z podatku dochodowego od osób prawnych w wysokości 273 000 złotych, w tym kwota uszczuplonego podatku wynosiła 81 900 złotych,
- (...). (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością za rok 2001 wykazała dochód zwolniony z podatku dochodowego od osób prawnych w wysokości 483 000 złotych, w tym kwota uszczuplonego podatku wynosiła 135 240 złotych,

- (...). (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością za rok 2002 wykazała dochód zwolniony z podatku dochodowego od osób prawnych w wysokości 64 326,26 złotych, w tym kwota uszczuplonego podatku wynosiła 18 011 złotych,
- T..com spółka z ograniczoną odpowiedzialnością za rok 2000 wykazała dochód zwolniony z podatku dochodowego od osób prawnych w wysokości 440 000 złotych, w tym kwota uszczuplonego podatku wynosiła 132 000 złotych,
- T..com spółka z ograniczoną odpowiedzialnością za rok 2001 wykazała dochód zwolniony z podatku dochodowego od osób prawnych w wysokości 675 000 złotych, w tym kwota uszczuplonego podatku wynosiła 189 900 złotych,
- T..com spółka z ograniczoną odpowiedzialnością za rok 2002 wykazała dochód zwolniony z podatku dochodowego od osób prawnych w wysokości 362 000 złotych, w tym kwota uszczuplonego podatku wynosiła 101 360 złotych,
- (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością za rok 2000 wykazała dochód zwolniony z podatku dochodowego od osób prawnych w wysokości 266 275,39 złotych, w tym kwota uszczuplonego podatku wynosiła 79 882 złote,
- (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością za rok 2001 wykazała dochód zwolniony z podatku dochodowego od osób prawnych w wysokości 545 000 złotych, w tym kwota uszczuplonego podatku wynosiła 152 600 złotych,
- (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością za rok 2000 wykazała dochód zwolniony z podatku dochodowego od osób prawnych w wysokości 100 000 złotych, w tym kwota uszczuplonego podatku wynosiła 30 000 złotych,
- (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością za rok 2001 wykazała dochód zwolniony z podatku dochodowego od osób prawnych w wysokości 802 105,17 złotych, w tym kwota uszczuplonego podatku wynosiła 224 589 złotych,

tj. o przestępstwo z art. 299 §1kk i § 5 i 6 kk w zw. z art. 12 kk,

M. A. (1) zarzucono także w pkt. IV popełnienie przestępstwa z art. 296 § 1 § 2 i § 3 kk w zw. z art. 12 kk

oraz, że:

V. w dniu 4 września 2001 roku w K., woj. (...), działając jako Prezes Zarządu (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. woj. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, bez wymaganej uchwały - zgody współników na zaciągnięcie zobowiązania w wysokości przekraczającej dwukrotnie wysokość kapitału zakładowego spółki (...) „ sp z o.o., wprowadził w błąd odpowiedzialnych pracowników Banku (...), Spółka Akcyjna, 1 Oddział w K., co do zamiaru oraz możliwości uregulowania zobowiązań wynikających z umowy Nr (...) zawartej przez (...) Spółka z o.o z Bankiem (...) S.A., 1 Oddział w K., o dewizowy kredyt obrotowy w wysokości 75 000 EURO na zakup materiałów do produkcji profili stalowych, poprzez wskazanie jako prawnego zabezpieczenia udzielonego kredytu hipoteki umownej na nieruchomości położonej w B., dla której Sąd Rejonowy w Brzegu prowadzi Kw nr (...), stanowiącej własność (...) Sp. z o.o. wraz z cesją z polisy ubezpieczeniowej nieruchomości, przewłaszczenia na zabezpieczenie rzeczy oznaczonych co do gatunku tj. profili stalowych wraz z cesją praw z polisy ubezpieczeniowej oraz weksła in blanco poręczonego przez Stowarzyszenie (...), na którym podrobiony został podpis J. B. (1), oraz podanie nieprawdziwych danych o poszerzeniu działalności o element produkcyjny tj. maszynę do formowania profili stalowych oraz zatajenie faktu, iż (...) Sp. z o.o., wskazana jako dostawca profili stalowych, których faktury zakupu podpisane przez K. S. (1) przedłożono w Banku, jest związana ze Stowarzyszeniem (...), będącym w 100% posiadaczem jej udziałów, nadto wiedząc, iż przedkładane, stwierdzające nieprawdę faktury nie mają odzwierciedlenia w rzeczywistym obrocie gospodarczym, a transakcja zakupu linii technologicznej jest fikcyjna, zaś wniosek złożony do Sądu Rejonowego, Wydział Ksiąg Wieczystych w B. o wpis hipoteki umownej z dnia 4 września 2001 roku został sfalszowany poprzez podrobienie podpisu reprezentującego wnioskodawcę A. I. sp z o.o. J. G. (1), doprowadził Bank (...) I Oddział w K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w wysokości 75 000 Euro tj. kwotą stanowiącą równowartość 285 000 zł,

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 310§ 2 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

VI. w dniu 22 sierpnia 2000 roku we W. woj. (...), w celu użycia za autentyczny, posłużył się podrobioną uprzednio umowę sprzedaży udziałów spółki (...) sp z o.o. z siedzibą we W. ul. (...) wpisanej do Rejestru Handlowego Sadu Rejonowego we Wrocławiu nr (...) Stowarzyszeniu (...) z siedzibą we W., reprezentowanemu przez J. B. (1) – prezesa Stowarzyszenia, podczas gdy w rzeczywistości dokument ten nie obrazował rzeczywistego zdarzenia gospodarczego, a podpis J. B. (1) jako sprzedającego został podrobiony przez nieustaloną osobę, w ten sposób, że przedłożył podrobiony dokument za pośrednictwem ustalonego pełnomocnika w Sądzie Gospodarczym dla Wrocławia Fabrycznej Wydział Rejestrowy w celu wpisania nowej listy (...) spółki (...) z o.o.,

tj. o przestępstwo z art. 270 § 1 kk

K. S. (1) zarzucono nadto, że:

VII. w okresie od nieustalonego dnia lipca 2001 roku do dnia 31 lipca 2001 roku we W. woj. (...), działając jako Prezes Zarządu (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W., działając w zamiarze, aby M. A. (1), prezes Zarządu (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadzając w błąd odpowiedzialnych pracowników Banku (...) Spółka Akcyjna, 1 Oddział w K., co do zamiaru oraz możliwości uregulowania zobowiązań wynikających z umowy Nr (...) zawartej przez (...) Spółka z o.o z Bankiem (...) S.A., 1 Oddział w K., o dewizowy kredyt obrotowy w wysokości 75 000 EURO na zakup materiałów do produkcji profili stalowych, doprowadził Bank (...) I Oddział w K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w wysokości 75 000 Euro /kwotą stanowiącą równowartość 285 000 zł, pomógł mu w ten sposób, że wystawił faktury zakupu nie znajdujące odzwierciedlenia w rzeczywistym obrocie gospodarczym, a następnie pieniądze uzyskane z kredytu przekazał Stowarzyszeniu (...),

tj. o przestępstwa z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

a w pkt. VIII popełnienie przestępstwa z art. 299 § 5 i § 6 kk w zw. z art. 299 § 1 kk w zw. z art. 12 kk zaś w pkt. IX przestępstwa z art. 296 § 1 § 2 i § 3 kk w zw. z art. 12 kk

Zaś Z. J. (1) popełnienie przestępstwa z art. 296 § 1, § 2, § 3 w zw. z art. 12 kk (pkt. X).

Natomiast A. A. (1) była także oskarżona o przestępstwo z art. 299 § 5 i § 6 kk w zw. z art. 299 § 1 kk w zw. z art. 12 kk (pkt. XI) i o przestępstwo z art. 296 § 1, § 2 kk w zw. z art. 12 kk (pkt. XII).

J. P. (1) zarzucono, że:

XIII. w dniu 4 września 2001 roku w K. woj. (...), działając w imieniu Banku (...) S.A z siedzibą we W., Oddział w K., będąc osobą uprawnioną do wystawienia dokumentów poświadczyla nieprawdę co do okoliczności mających znaczenie prawne, a to faktu podpisania w jej obecności deklaracji wekslowej do Umowy kredytowej nr (...) oraz trzech zapisów ręcznych o treści „poręczam” oraz trzech czytelnych podpisów o treści „J. B.”, sporządzonych w obrębie rewersów trzech weksli „In blanco” stanowiących zabezpieczenie udzielanego kredytu przez J. B. (1), podczas gdy w rzeczywistości podpisy na wyżej opisanych dokumentach nie zostały złożone przez J. B. (1),

tj. o przestępstwo z art. 271 § 1 kk .

Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z dnia 22 marca 2012 r. (sygn. akt III K 210/10)

I. oskarżonych **M. A. (1)**, **K. S. (1)**, **Z. J.** i **M. S. (1)** uznał winnymi – w ramach czynu zarzucanego w pkt. II i III części wstępnej wyroku - tego, że: w okresie od dnia 26 czerwca 2001 roku do 21 listopada 2002 roku we W. i B. w woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z

góry powziętego zamiaru, osiągając znaczną korzyść majątkową, podjęli czynności ukierunkowane na udaremnienie lub znaczne utrudnienie stwierdzenia przestępnego pochodzenia pieniędzy w łącznej kwocie 1 395 869 złotych pochodzących z popełnienia czynu zabronionego polegającego na uszczupleniu podatku dochodowego od osób prawnych w związku z podaniem nieprawdy na deklaracjach CIT - 8 składanych w Urzędzie Skarbowym W. oraz w Urzędzie Skarbowym w B. przez spółki prawa handlowego: (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, (...). (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, T.. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w ten sposób, że przekazywali oraz przyjmowali przekazane przez inne osoby na rachunek bankowy Stowarzyszenia (...), założony w dniu 29 stycznia 2001 roku przez M. A. (1) i K. S. (1) jako członków Zarządu Stowarzyszenia (...) w Banku (...) S.A. I Oddział we W. o numerze (...), w formie wpłat i przelewów, pieniądze stanowiące przedmiot przestępstwa skarbowego popełnionego w związku z działalnością podmiotów gospodarczych a w tym:

- (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością za rok 2000 wykazała dochód zwolniony od podatku dochodowego od osób prawnych w wysokości 142 304,10 zł, w tym kwota uszczuplonego podatku wynosiła 42 691 złotych,
- (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością za rok 2001 wykazała dochód zwolniony od podatku dochodowego od osób prawnych w wysokości 2900 zł, w tym kwota uszczuplonego podatku wynosiła 812 złotych,
- (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością za rok 2000 wykazała dochód zwolniony od podatku dochodowego od osób prawnych w wysokości 364 547,81 złotych, w tym kwota uszczuplonego podatku wynosiła 109 364 złote ,
- (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością za rok 2001 wykazała dochód zwolniony z podatku dochodowego od osób prawnych w wysokości 343 000 złotych, w tym kwota uszczuplonego podatku wynosiła 96 040 złotych,
- (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością za rok 2002 wykazała dochód zwolniony z podatku dochodowego od osób prawnych w wysokości 5 287,27 zł, w tym kwota uszczuplonego podatku wynosiła 1480 złotych,
- (...) (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością za rok 2000 wykazała dochód zwolniony z podatku dochodowego od osób prawnych w wysokości 273 000 złotych, w tym kwota uszczuplonego podatku wynosiła 81 900 złotych,
- (...) (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością za rok 2001 wykazała dochód zwolniony z podatku dochodowego od osób prawnych w wysokości 483 000 złotych, w tym kwota uszczuplonego podatku wynosiła 135 240 złotych,
- (...) (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością za rok 2002 wykazała dochód zwolniony z podatku dochodowego od osób prawnych w wysokości 64 326,26 złotych, w tym kwota uszczuplonego podatku wynosiła 18 011 złotych,
- T..com spółka z ograniczoną odpowiedzialnością za rok 2000 wykazała dochód zwolniony z podatku dochodowego od osób prawnych w wysokości 440 000 złotych, w tym kwota uszczuplonego podatku wynosiła 132 000 złotych,
- T..com spółka z ograniczoną odpowiedzialnością za rok 2001 wykazała dochód zwolniony z podatku dochodowego od osób prawnych w wysokości 675 000 złotych, w tym kwota uszczuplonego podatku wynosiła 189 900 złotych,
- T..com spółka z ograniczoną odpowiedzialnością za rok 2002 wykazała dochód zwolniony z podatku dochodowego od osób prawnych w wysokości 362 000 złotych, w tym kwota uszczuplonego podatku wynosiła 101 360 złotych,
- (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością za rok 2000 wykazała dochód zwolniony z podatku dochodowego od osób prawnych w wysokości 266 275,39 złotych, w tym kwota uszczuplonego podatku wynosiła 79 882 złote,
- (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością za rok 2001 wykazała dochód zwolniony z podatku dochodowego od osób prawnych w wysokości 545 000 złotych, w tym kwota uszczuplonego podatku wynosiła 152 600 złotych,
- (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością za rok 2000 wykazała dochód zwolniony z podatku dochodowego od osób prawnych w wysokości 100 000 złotych, w tym kwota uszczuplonego podatku wynosiła 30 000 złotych,

- (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością za rok 2001 wykazała dochód zwolniony z podatku dochodowego od osób prawnych w wysokości 802 105,17 złotych, w tym kwota uszczuplonego podatku wynosiła 224 589 złotych,

a następnie kwoty pochodzące z przestępstwa skarbowego w łącznej kwocie nie mniejszej niż 1 371 800 złotych zostały wypłacone na podstawie czeków gotówkowych M. A. (1), M. S. (1), K. S. (1) i Z. J. (1), a także przelane na konta innych podmiotów, a w szczególności:

- w dniu 26 czerwca 2001 roku K. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 28.000 zł,
- w dniu 26 czerwca 2001 roku M. A. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 27.000 zł,
- w dniu 28 czerwca 2001 roku M. A. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 30.000 zł,
- w dniu 6 lipca 2001 roku M. A. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 20.100 zł,
- w dniu 27 lipca 2001 roku M. A. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 12.300 zł,
- w dniu 27 lipca 2001 roku K. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 30.000 zł,
- w dniu 31 sierpnia 2001 roku M. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 17.000 zł,
- w dniu 31 sierpnia 2001 roku Z. J. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 35.000 zł,
- w dniu 7 września 2001 roku M. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 25.000 zł,
- w dniu 7 września 2001 roku M. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 25.000 zł,
- w dniu 1 października 2001 roku Z. J. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 15.000 zł,
- w dniu 4 października 2001 roku M. A. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 12.000 zł,
- w dniu 10 października 2001 roku M. A. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 13.500 zł,
- w dniu 17 października 2001 roku M. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 29.000 zł,
- w dniu 22 października 2001 roku M. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 17.000 zł
- w dniu 29 listopada 2001 roku K. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 50.000 zł,
- w dniu 30 listopada 2001 roku K. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 20.800 zł,
- w dniu 4 stycznia 2002 roku M. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 30.000 zł,
- w dniu 7 stycznia 2002 roku M. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 30.000 zł,
- w dniu 8 stycznia 2002 roku M. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 30.000 zł,
- w dniu 10 stycznia 2002 roku M. A. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 35.000 zł,
- w dniu 16 stycznia 2002 roku M. A. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 31.500 zł,
- w dniu 16 stycznia 2002 roku M. A. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 30.000 zł,

- w dniu 28 stycznia 2002 roku M. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 30.000 zł,
- w dniu 28 stycznia 2002 roku M. A. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 29.000 zł,
- w dniu 5 lutego 2002 roku M. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 36.000 zł,
- w dniu 5 lutego 2002 roku M. A. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 37.000 zł,
- w dniu 7 lutego 2002 roku M. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 26.000 zł,
- w dniu 7 lutego 2002 roku M. szczupak dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 25.000 zł,
- w dniu 15 lutego 2002 roku M. A. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 25.000 zł,
- w dniu 15 lutego 2002 roku M. A. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 18.500 zł,
- w dniu 18 lutego 2002 roku M. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 55.000 zł,
- w dniu 25 lutego 2002 roku M. A. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 36.000 zł,
- w dniu 5 maca 2002 roku M. A. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 34.000 zł,
- w dniu 22 marca 2002 roku M. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 26.000 zł,
- w dniu 2 kwietnia 2002 roku M. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 21.500 zł,
- w dniu 24 kwietnia 2002 roku M. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 26.000 zł,
- w dniu 30 kwietnia 2002 roku M. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) roku na kwotę 12.500 zł,
- w dniu 7 maja 2002 roku M. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 10.000 zł,
- w dniu 16 maja 2002 roku M. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 15.000 zł,
- w dniu 21 czerwca 2001 roku M. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 22.000 zł,
- w dniu 25 czerwca 2002 roku M. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) roku na kwotę 13.000 zł,
- w dniu 3 lipca 2002 roku M. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 34.000 zł,
- w dniu 9 lipca 2002 roku M. A. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 35.000 zł,
- w dniu 15 lipca 2002 roku M. A. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 52.000 zł,
- w dniu 15 lipca 2002 roku K. S. (1) dokonał wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 20.000 zł,
- w dniu 23 listopada 2001 roku dokonano wypłaty gotówkowej na podstawie czeku na kwotę 6.000 zł,
- w dniu 7 lutego 2002 roku dokonano wypłaty gotówkowej na podstawie czeku na kwotę 4.000 zł,
- w dniu 14 lutego 2002 roku dokonano wypłaty gotówkowej na podstawie czeku na kwotę 1.400 zł,
- w dniu 14 marca 2002 roku dokonano wypłaty gotówkowej na podstawie czeku na kwotę 5.500 zł,
- w dniu 27 maja 2002 roku dokonano wypłaty gotówkowej na podstawie czeku na kwotę 8.500 zł,

- w dniu 13 czerwca 2002 roku dokonano wypłaty gotówkowej na podstawie czeku na kwotę 9000 zł,
- w dniu 25 lipca 2002 roku dokonano wypłaty gotówkowej na podstawie czeku na kwotę 8.700 zł,
- w dniu 7 października 2002 roku dokonano wypłaty gotówkowej na podstawie czeku z dnia na kwotę 5.000 zł,
- w dniu 21 listopada 2002 roku dokonano wypłaty gotówkowej na podstawie czeku na kwotę 4.000 zł ,
- w dniu 21 grudnia 2001 roku dokonano wypłaty gotówkowej na podstawie czeku nr (...) na kwotę 20.000 zł, a nadto
- w dniu 5 listopada 2001 roku przelano na rzecz Parafii R.- Katolickiej św. B. A. w kwotę 30.000 zł i odebrano tą kwotę w gotówce;
- w dniu 10 grudnia 2001 roku przelano na rzecz Parafii R.- Katolickiej św. B. A. w kwotę 38.000 zł i odebrano tą kwotę w gotówce;

tj. o przestępstwa z art. 299 § 1 kk w zw. z art. 299 § 5 i 6 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 299 § 5 kk w zw. z art. 299 § 1 kk w zw. z art. 12 kk oraz art. 33 § 2 i 3 kk wymierzył im kary po 1 (jeden) rok i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności i po 60 (sześćdziesiąt) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (sto) złotych;

II. na podstawie art. 299 § 7 kk orzekł od oskarżonych **M. A. (1)**, **K. S. (1)**, **Z. J.** i **M. S. (1)** kwotę po 50.000 złotych tytułem przepadku części korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa;

III. oskarżonego **M. A. (1)** uznał winnym popełnienia czynu opisanego w pkt. V części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 294 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk oraz art. 33 § 2 i 3 kk wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (sto) złotych;

IV. oskarżonego **M. A. (1)** uznał winnym popełnienia czynu opisanego w pkt. VI części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 270 § 1 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

V. oskarżoną **A. A. (1)** uniewinnił od zarzutu popełnienia czynów opisanych w pkt. III, XI i XII części wstępnej wyroku;

VI. oskarżonego **J. G. (1)** uniewinnił od zarzuty popełnienia czynu opisanego w pkt. III części wstępnej wyroku;

VII. oskarżonego **M. A. (1)** uniewinnił od zarzutu popełnienia czynu opisanego w pkt. IV części wstępnej wyroku

VIII. oskarżonego **K. S. (1)** uznał winnym popełnienia czynu opisanego w pkt. VII części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 294 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 19 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk oraz art. 33 § 2 i 3 kk wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i 100 (sto) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (sto) złotych;

IX. oskarżonego **K. S. (1)** uniewinnił od zarzutu popełnienia czynu opisanego w pkt. VIII i IX części wstępnej wyroku.

X. oskarżonego **Z. J.** uniewinnił od zarzutu popełnienia czynu opisanego w pkt. X części wstępnej wyroku.

XI. oskarżoną **J. P. (1)** uznał winną popełnienia czynu opisanego w pkt. XIII części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 271 § 1 kk wymierzył jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XII. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 i 2 kk wymierzył oskarżonym kary łączne i tak:

a) oskarżonemu **M. A. (1)** 3 (trzy) lata i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności i 220 (dwieście dwadzieścia) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (sto) złotych;

b) oskarżonemu **K. S. (1)** 2 (dwa) lat pozbawienia wolności i 120 (sto dwadzieścia) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (sto) złotych;

XIII. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt. 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił i tak:

a) oskarżonemu **K. S. (1)** na 5 (pięć) lat okresu próby;

b) oskarżonemu **Z. J. (1)** na 3 (trzy) lata okresu próby;

c) oskarżonemu **M. S. (1)** na 3 (trzy) lata okresu próby;

d) oskarżonej **J. P. (1)** na 2 (dwa) lata okresu próby;

XIV. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary zaliczył oskarżonym okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania i tak:

a) oskarżonemu **M. A. (1)** na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres od 2 czerwca 2004 roku do 30 listopada 2004 roku;

b) oskarżonemu **K. S. (1)** na poczet orzeczonej kary grzywny okres od 2 czerwca 2004 roku do 23 lipca 2004 roku, przyjmując że jeden dzień pozbawienia wolności odpowiada dwóm dziennym stawkom grzywny;

c) oskarżonemu **Z. J. (1)** na poczet orzeczonej kary grzywny okres od 30 czerwca 2004 roku do 30 lipca 2004 roku zaś na poczet orzeczonej kar pozbawienia wolności okres od 31 lipca 2004 roku do 23 marca 2005 roku, przyjmując że jeden dzień pozbawienia wolności odpowiada dwóm dziennym stawkom grzywny;

d) oskarżonemu **M. S. (1)** na poczet orzeczonej kary grzywny okres od 2 czerwca 2004 roku do 23 lipca 2004 roku, przyjmując że jeden dzień pozbawienia wolności odpowiada dwóm dziennym stawkom grzywny;

XV. na podstawie art. 632 pkt. 2 kpk zasądził od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego **J. G. (1)** kwotę 4.059,00 złotych, w tym VAT, tytułem zwrotu kosztów procesu;

XVI. na podstawie art. 627 kpk i art. 630 kpk zasądził od oskarżonych: **M. A. (1)**, **M. S. (1)**, **Z. J.**, **K. S. (1)** i **J. P. (1)** na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu w częściach na nich przypadających, kosztami postępowania z więzaniem z czynami w części w jakiej oskarżeni zostali uniewinnieni obciążając Skarb Państwa, oraz wymierzył im opłaty w kwocie i tak:

a) oskarżonemu **M. A. (1)** – 4.800 złotych;

b) oskarżonemu **M. S. (1)** – 1.380 złotych;

c) oskarżonemu **Z. J. (1)** – 1.380 złotych;

d) oskarżonemu **K. S. (1)** – 2.580 złotych;

e) oskarżonej **J. P. (1)** – 120 złotych.

Apelacje od tego wyroku złożyli oskarżeni **M. A. (3)**, **Z. J. (1)**, **J. P. (1)**, **K. S. (1)** i **M. S. (2)** za pośrednictwem obrońców, którzy zaskarżyli wyrok w zakresie przypisania przestępstw zarzuconych tym oskarżonym.

Obrończyni oskarżonego **M. A. (1)** zarzuciła:

1) błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, a polegający na sprzecznym z materiałem dowodowym uznaniu oskarżonego M. A. winnym popełnienia czynów opisanych w pkt. I, III i IV dyspozytywnej części wyroku, pomimo, że materiał dowodowy niniejszej sprawy podstaw do takiego ustalenia nie daje,

2) obrazę przepisów postępowanie, mającą wpływ na treść wyroku, a to:

- art. 4 kpk, art. 6 kpk, art.7 kpk, art. 410 kpk i art. 424 § 1 pkt. 1 kpk polegająca na wskazywaniu kart sprawy objętych nieaktualną i częściowo nieczytelną numeracją stron, a w konsekwencji na wskazywaniu również przypadkowych kart akt sprawy z taką numeracją, pomimo tego, że na etapie postępowania sądowego Sąd I instancji zobowiązał oskarżyciela publicznego do ponumerowania i zszycia akt sprawy (t. CII (102) k. 15974 akt sprawy), co utrudniało, a częściowo uniemożliwiało poznanie toku rozumowania Sądu I instancji i poczynionych ustaleń, faktycznych, a tym samym naruszyło prawo oskarżonego M. A. (1) do obrony.

- art. 4 kpk., art. 7 kpk., art. 410 kpk., i art. 424 § 1 pkt. 1 kpk polegająca na:

a) wymienieniu większości dowodów bez poddania ich właściwej ocenie, w tym m.in. decyzji podatkowych, wyjaśnień oskarżonych M. A. (1) i M. S. (1) oraz dokumentów potwierdzających działalność Stowarzyszenia (t. CV (105) k. 16495, k. 16496 i k. 16503) oraz zeznań świadka J. B. (1) co do czynu I oraz opinii biegłych sądowych z zakresu księgowości, zeznań świadka M., wyjaśnienia oskarżonych M. A. (1) i J. G. (1) odnośnie czynu III oraz opinii biegłego z zakresu pisma ręcznego odnośnie czynu IV i wskazania, które z nich były podstawą do uznania faktów za udowodnione, a które z dowodów przeciwnych nie zasługiwały na to w sytuacji, gdy poza alternatywą przyjętą w uzasadnieniu wyroku istniała inna możliwość w zakresie ustaleń co do przypisanych oskarżonemu M. A. (1) czynów, a nadto uzasadnienie zawiera sprzeczne ustalenia i twierdzenia,

b) całkowitym pominięciu dowodu z pisma (...) Dziecka im. Ś. D. S. z dnia 15.01. (...). skierowanego do Zarządu Stowarzyszenia (...) (t. CV (105) k. 16500, 16501 akt sprawy), z pisma ORATORIUM (...) św. J. B. (3) z dnia 28.05.2001 r. skierowanego do S. (...) (t. CV (105) k. 16497 akt sprawy) z podziękowania ORATORIUM (...) św. J. B. (3) z dnia 7.06.2001 r. skierowanego do Stowarzyszenia (...) (t. CV (105)k. 16498 akt sprawy) co do czynu przypisanego oskarżonemu M. A. (1) w pkt. I części dyspozytywnej wyroku,

- art. 4 kpk i 366 § 1 kpk poprzez nierozpoznanie wniosku o dopuszczenie dowodu z oryginału pisma (...) Dziecka im. Św.D. S. z dnia 28. 05. 2011 r. skierowanego do Stowarzyszenia (...) (t. CV (105) k. 16499 akt sprawy co wskazuje, że Sąd I instancji nie zdążył do wykrycia prawdy oraz ograniczył prawo oskarżonego do obrony.

- art. 413 § 1 i § 2 pkt. 1 kpk w zw. z art. 424 § 1 k 2 kpk polegającą na wyjaśnieniu zastosowanych przepisów częściowo sprzecznie z ustalonym stanem faktycznym i sprzeczne z przyjętą kwalifikacją w części dyspozytywnej wyroku odnośnie czynu III przypisanego oskarżonemu M. A. (1) w zakresie art. 310 § 2 kk;

- art. 201 kpk poprzez mało krytyczne i zbyt uproszczone przeanalizowanie przez Sąd I instancji opinii biegłego z zakresu pisma ręcznego dotyczącej umowy sprzedaży udziałów w zakresie czynu IV przypisanego oskarżonemu M. A. (1) i przyjęcie jej za jasną, konkretną i profesjonalną, podczas gdy jest niepełna albowiem jej wnioski końcowe nie znajdują oparcie w prawidłowo przeprowadzonych badaniach,

- art. 5 § 2 kpk poprzez rozstrzygnięcie nie dających nie usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego.

Obrończyni oskarżonego M. A. (1) wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonego M. A. (1) od przypisanych mu czynów w pkt. I, III i IV dyspozytywnej części wyroku, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego Z. J. zarzucił:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, mający wpływ na treść orzeczenia i rzutujący w konsekwencji na błędnie przyjętą kwalifikację prawną czynu, polegający na przyjęciu, że Z. J. (1) w okresie od dnia 26 czerwca 2001 roku do dnia 21 listopada 2002 roku we W. i B. w woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. A. (1), K. S. (1) i M. S. (1), w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, osiągając znaczną korzyść majątkową, podjął czynności ukierunkowane na udaremnienie lub znaczne utrudnienie stwierdzenia przestępnego pochodzenia pieniędzy w łącznej kwocie 1.395.869 zł. (jeden milion trzysta dziewięćdziesiąt pięć tysięcy osiemset sześćdziesiąt dziewięć złotych) pochodzących z popełnienia czynu zabronionego polegającego na uszczupleniu podatku od osób prawnych w związku z podaniem nieprawdy na deklaracjach CIT-8 składanych w Urzędzie Skarbowym W. oraz w Urzędzie Skarbowym w B. przez liczne spółki prawa handlowego w ten sposób, że przekazywał ze wskazanymi wyżej osobami oraz przyjmował przekazane przez inne osoby na rachunek bankowy Stowarzyszenia (...), założony w dniu 29 stycznia 2001 roku przez M. A. (1) i K. S. (1) jako członków Zarządu Stowarzyszenia (...) w Banku (...) A.A. I Oddział we W. w formie wpłat i przelewów, pieniądze stanowiące przedmiot przestępstwa skarbowego popełnionego w związku z działalnością podmiotów gospodarczych, w tym T. (...) sp. z o.o. a następnie kwoty pochodzące z przestępstwa skarbowego w łącznej kwocie nie mniejszej niż 1.371.800 zł. zostały wypłacone na podstawie czeków gotówkowych M. A. (1), M. S. (1), K. S. (1) oraz Z. J. (1), a także przelane na konta innych podmiotów – pomimo, że oskarżony w toku całego postępowania nie przyznał się do winy, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w sposób dostateczny nie potwierdza popełnienia przez niego opisanego przestępstwa w sposób umyślny oraz uzyskania znacznej korzyści majątkowej (art. 299 § 6 kk) w sytuacji, gdy strona podmiotowa wszystkich czynów stypizowanych w art. 299 § 1 - 6 charakteryzuje się właśnie umyślnością, a nadto brak jest pierwotnego czynu zabronionego stanowiącego elementy konstrukcyjne przestępstwa „prania brudnych pieniędzy”;

II. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 4 kpk, art. 7 kpk i art. 424 § 1 kpk polegającą na wydaniu orzeczenia z naruszeniem zasady obiektywizmu oraz poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania poprzez przyjęcie, że zeznania świadków J. B. (1), J. Ł. (1), J. B. (4), D. W., J. D., M. D., M. W. (1), L. H., B. P., M. P., J. K. (1), M. F. (1), L. R., D. Ł., P. P., A. S., A. J. (1), A. J. (2), M. J. (1), R. K., T. P., J. K. (2), jak i wyjaśnienia wszystkich oskarżonych, a także dowody z dokumentów, w tym zabezpieczonej dokumentacji bankowej, aktów założycielskich Stowarzyszenia (...) oraz należących do niego spółek z ograniczoną odpowiedzialnością dają podstawę do uznania, że oskarżony Z. J. (1) dopuścił się popełnienia wspólnie i w porozumieniu z M. A. (1), K. S. (1) i M. S. (1) czynu zabronionego z art. 299 § 1 kk w zw. z art. 299 § 5 i 6 kk w zw. z art. 12 kk osiągając przy tym znaczną korzyść majątkową w sytuacji, gdy jak wskazał Sąd I instancji w uzasadnieniu wyroku przywołane dowody dają jedynie podstawę do stwierdzenia, że w istocie zabiegi o powołanie Stowarzyszenia (...) oraz dalsza jego działalność zmierzały nie do realizacji celów statutowych, ale były fasadowe i podyktowane zamiarem skorzystania z możliwości zwolnienia z podatku dochodowego od osób prawnych; Sąd I instancji pomija przy tym okoliczność, że oskarżony Z.(...)nie był (...) Stowarzyszenia (...), nie uczestniczył w czynnościach mających na celu założenie Stowarzyszenia, nie ustalał treści jego statutu, wreszcie nie był osobą odpowiedzialną za faktyczne rozdysponowanie zgromadzonych przez Stowarzyszenie środków pieniężnych na cele statutowe;

III. rażąco niewspółmierność (surowość) kar wymierzonych wobec oskarżonego Z. J. za czyn z art. 299 § 1 kk w zw. z art. 299 § 5 i 6 kk w zw. z art. 12 kk w wysokości 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 60 stawek dziennych grzywny po 100 zł. każda przy zastosowaniu wadliwych kryteriów jej wymiaru, wyrażającą się w wymierzeniu oskarżonemu kar w takiej samej wysokości, jak dla oskarżonych M. A. (1) i K. S. (1) w sytuacji, gdy jaki ustalił Sąd I instancji to właśnie ci oskarżeni, a nie Z. J. (1), podjęli kroki mające na celu rozpoczęcie procedury zmierzającego do uniknięcia płacenia podatku dochodowego od osób prawnych przez podmioty gospodarcze, których udziałowcem miało być założone przez (...) Stowarzyszenie (...), ustalili podział ról oraz środków zgromadzonych na rachunku Stowarzyszenia, które miały być przeznaczone na cele charytatywne, a zatem ich rola w popełnieniu zarzucanego czynu miała być znacznie większa niż rola Z. J.;

Wskazując na powyższe zarzuty, obrońca wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego Z. J. od popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 299 § 1 kk w zw. z art. 299 § 5 i 6 kk w zw. z art. 12 kk.

ewentualnie o:

- uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonej J. P. (1) zrzucił:

- obrazę przepisów postępowania art. 4, 5, 7, 410 kpk poprzez naruszenie zasady bezstronności, zasady domniemania niewinności, „in dubio pro reo” zasady swobodnej oceny dowodów co miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia przez uznanie oskarżonej winnej popełnienia zarzucanego jej czynu w oparciu o błędne przyjęcie przez Sąd na zasadzie domniemania, że oskarżona świadoma nieprawdziwości potwierdzenia dokumentu, świadomie wolę poświadczenia realizowała.

Podnosząc powyższy zarzut obrońca oskarżonej wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanego jej czynu.

Obrońca oskarżonego K. S. (1) zrzucił:

I. obrazę przepisów prawa materialnego (art. 438 pkt. 1 kpk) w szczególności:

a) art. 299 § 1 kk w zw. z art. 299 § 5 i 6 kk poprzez uznanie przez Sąd I instancji, iż przedmiotem czynności wykonawczej przestępstwa stypizowanego w art. 299 § 1 kk w zw. z art. 299 § 5 i 6 kk są wartości majątkowe stanowiące korzyść związaną z popełnieniem czynu zabronionego, pomimo, iż przedmiot czynności wykonawczej nie może pochodzić bezpośrednio z pierwotnego czynu zabronionego;

b) art. 200 § 6 kk poprzez uznanie, iż korzyścią majątkową, osiągniętą z przestępstwa z art. 299 § 1 kk jest kwota odpowiadająca kwocie „wypranych pieniędzy”, pomimo iż korzyść majątkowa z popełnienia przestępstwa z art. 299 § 1 kk musi przekraczać ich wartość;

c) art. 299 § 7 kk poprzez orzeczenie w stosunku do oskarżonego K. S. (1) przypadku części korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa pomimo, iż oskarżony nie osiągnął korzyści majątkowych z przestępstwa z art. 299 § 1 kk;

d) art. 299 § 1 kk w zw. z art. 299 § 5 i 6 kk poprzez uznanie przez Sąd I instancji, iż zamiar popełnienia przestępstwa prania pieniędzy polega na zamierzaniu przez jego sprawcę do uniknięcia zapłacenia podatku dochodowego, pomimo, iż strona podmiotowa przestępstwa z art. 299 § 1 kk wymaga ustalenia istnienia u sprawcy świadomości posługiwania się wartościami majątkowymi o przestępnym pochodzeniu oraz woli udaremnienia lub znacznego utrudnienia identyfikacji tych wartości;

3) obrazę przepisów prawa materialnego (art. 438 pkt. 1 kpk) w szczególności:

art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i 297 § 1 kk poprzez przyjęcie, iż przestępstwo pomocnictwa do dokonania czynu zabronionego stypizowanego w art. 286 § 1 kk i 297 § 1 kk może być popełnione w zamiarze ewentualnym pomimo, iż czyn zabroniony, którego dokonanie oskarżony miał ułatwić może być popełniony jedynie w zamiarze bezpośrednim, kierunkowym;

Obrońca oskarżonego wniósł o:

zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie odmiennie co do istoty sprawy poprzez uniewinnienie oskarżonego K. S. (1) od popełnienia zarzucanych mu czynów.

Obrońca oskarżonego M. S. (1) zrzucił:

rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to:

1.

1. art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk i art. 424 § 1 kpk polegające na:

a) odrzuceniu wersji oskarżonego M. S. (1), który nie przyznał się do zarzutów stawianych mu na etapie postępowania przygotowawczego, podtrzymał te wyjaśnienia w postępowaniu przed Sądem I Instancji, wyjaśnił i opisał swoją rolę w stowarzyszeniu (...) i w spółkach (...), T. C., (...). (...), (...) (...).

b) Przydaniu waloru dowodu pewnego całości wyjaśnieniom współoskarżonych E. S. i w części J. I., M. J. (2), P. S. i F. G. w części, w której wspominali oni o oskarżonym W. K., w sytuacji gdy wyjaśnienia te są wewnętrznie sprzeczne, pozbawione spójności nie oparte żadnymi dowodami o charakterze obiektywnym i stanowią w gruncie rzeczy rozpaczliwą próbę zmniejszenia odpowiedzialności karnej w niniejszym postępowaniu,

c) Oparciu orzeczenia w niniejszej sprawie wyłącznie na dowodach obciążających oskarżonego M. S. (1) w szczególności zaś na niespójnych, niejasnych i sprzecznych wewnętrznie zeznaniach świadków pomawiających w niniejszej sprawie z jednoczesnym całkowitym pominięciem dowodów dla oskarżonego korzystnych, o charakterze obiektywnym bez należytego uzasadnienia takiego stanu rzeczy;

d) Rozstrzygnięciu wątpliwości, które wyłoniły się w toku przeprowadzonego przez Sąd pierwszej instancji postępowania, a na niekorzyść oskarżonego M. S. (1) nie zaś na jego korzyść, a więc wbrew zasadzie in dubio pro reo,

e) niezgodnej ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zasadami prawidłowego rozumowania ocenie zgromadzonych w niniejszej sprawie dowodów, akcentując - wbrew zasadzie obiektywizmu - jedynie okoliczności niekorzystne dla oskarżonego M. S. (1) i oparte na nieprzekonywujących dowodach, przy jednoczesnym bagatelizowaniu, a w wielu wypadkach całkowitym pominięciu tych, które przemawiały na jego korzyść,

f) pominięciu w uzasadnieniu wyroku wskazania faktów jakie Sąd I Instancji uznał za nie udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlatego nie uznał dowodów przeciwnych, w tym wyjaśnień samego oskarżonego, które streszczone zostały w uzasadnieniu wyroku tylko we fragmentach wybranych przez Sąd, zgodnie z koncepcją części zasadniczej wyroku i poczynionych ustaleń faktycznych.

Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, polegający na:

1. przyjęciu, że przyczyną dla której oskarżony M. S. (1) przystąpił do Stowarzyszenia było wykorzystanie tej formy działalności w celu uniknięcia płacenia podatku dochodowego od osób prawnych, w sytuacji gdy motywy działania oskarżonego były z gołą inne,

2. przyjęciu, że oskarżony M. S. (1) zajmował się „dekretowaniem firm” (str. 64 uzasadnienia wyroku), w sytuacji gdy oskarżony zatrudniony na podstawie umowy o pracę zajmował się tzw. dekretowaniem dokumentów, czyli umieszczaniem dokumentów w odpowiednich kontach (tak jak to robi księgowa), jego pozycja w firmach objętych zarzutem nie miała zatem charakteru decyzyjnego w żadnej formie i postaci,

3. przyjęciu, że oskarżony M. S. (1) był odpowiedzialny za logistykę firmy (...) C. (str. 64 uzasadnienia), w sytuacji gdy jego rola na podstawie umowy o pracę sprowadzała się do sprzedaży i badania stanów magazynowych tejże firmy.

Wskazując na powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacje obrońców oskarżonych M. A. (1), Z. J., K. S. (1), i M. S. (2) są zasadne w tej części gdzie kwestionują uznanie, że zachowanie tych oskarżonych wypełnia dyspozycję art. 299 § 1 kk w zw. z art. 299 § 5 i 6 kk w zw. z art. 12 kk.

Uwzględnieniu podlegały apelacje obrońców oskarżonych J. K. (3) S. w zakresie przypisania czynu z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk choć nie z przyczyn tam podanych ale z powodu zaskarżenia przez nich wyroku co do winy skutkującego całościową kontrolą odwoławczą orzeczenia pod kątem wszystkich przyczyn z art. 438 kpk (por. wyrok Sądu Najwyższego z 10.11.2011 r., II KK 224/11, LEX nr 1084717).

Rację ma również obrończyni oskarżonego M. A. (1) gdy w odniesieniu do czynu przypisanego w pkt. III części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku (art. 286 § 1 kk, art. 270 § 1 kk, art. 310 § 2 kk w zw. za rt. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk) podważa ustalenie o fikcyjności przedkładanych bankowi faktur i o transakcji zakupu linii technologicznej oraz wskazuje na brak w opisie czynu przypisanego znamion czasownikowych z art. 310 § 2 kk i art. 270 § 1 kk (obrazu art. 413 § 2 pkt. 1 kpk).

1. Zasada obiektywizmu wyrażona w art. 4 kpk tak jak inne ogólne zasady prawa jest dyrektywą kierunkową wskazującą cel którego realizacji służą szczegółowe przepisy określające nakazy lub zakazy określonego postąpienia w danej sytuacji. To te ostatnie mogą być podstawą skutecznego zarzutu odwoławczego. Zatem przywołane w apelacjach obrońców oskarżonych M. S. (1), J. P. (1), M. A. (1) i Z. J. naruszenie art. 4 kpk należało potraktować jako służące wykazaniu istotności podniesionych zarzutów odwoławczych (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 3.10.2011 r. VII 112/11, LEX nr 1044069).

Nakaz rozstrzygnięcia nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego (art. 5 § 2 kpk) jest skierowany do organu prowadzącego postępowanie karne a nie do strony. W postępowaniu jurysdykcyjnym dotyczy wątpliwości których nie zdołano usunąć stwierdzone przez Sąd lub takie które Sąd powinien był powziąć, a więc istniejące obiektywnie nie wyłącznie w subiektywnym przekonaniu strony lub jej reprezentanta (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 3.04.2012 r. V KK 335/11, LEX nr 1163975). Skoro zaś Sąd Okręgowy takich wątpliwości nie stwierdził w odniesieniu do czynów przypisanych oskarżonym, a obrońcy M. S. (1) i M. A. (1) na nie wskazują poprzestając na powołaniu się na naruszenie art. 5 § 2 kpk to zarzut o którym mowa okazał się niezasadny.

2. Obrońca oskarżonej J. P. (1) odwołuje się do hipotez zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (str. 93) wskazujących na prawdopodobne wersje podrobienia podpisów J. B. (1) na wekslach i deklaracji wekslowej oraz okoliczności podpisania przez oskarżoną jako pracownicę banku (...) Oddział w K. oświadczenia o złożeniu podpisu przez J. B. (1) jako poręczyciela na deklaracji wekslowej w jej obecności. W istocie sformułowania te nie są zbyt fortunne i apelujący słusznie zauważa, że podstawą przypisania sprawstwa i winy są ustalenia pewne a nie prawdopodobne (zwłaszcza gdy Sąd przyjmuje wersję którą uznaje za mniej prawdopodobną –por. uzasadnienie str. 55,93,124).

Intencją Sądu – jak się z zdaje – było wskazanie, że w wypadku obu możliwych przebiegów zdarzenia oskarżona wbrew prawdzie potwierdziła podpisanie dokumentu w jej obecności przez J. B. (1) poręczyciela reprezentującego Stowarzyszenie – właściciela udziałów w spółce kredytobiorcy.

Oferowana w apelacji wersja konkurencyjna, że podpis poręczyciela na deklaracji wekslowej w obecności oskarżonej złożyła osoba podająca się za J. B. (1) nie ma wsparcia w zebranych dowodach. Wszak J. B. (1) nie tylko zaprzeczył złożeniu podpisów na wekslach i deklaracji (k.16144, 16547), co potwierdziła opinia pismoznawcza (k. 16580-16581, k. 103 – 108 t. 36), ale i wskazał (k. 16144v), że nigdy nie utracił dowodu osobistego ani nikomu go nie udostępniał. Charakterystyczne są wyjaśnienia J. P. (1) która początkowo (k. 6-10, t. XII) a więc w czasie bliższym zdarzeniu pamiętała okoliczności w jakich M. A. (1) złożył na wekslach podpis (którego autentyczność nie była podważana) nie pamiętała zaś okoliczności podpisania w tym samym czasie deklaracji i weksli przez poręczyciela, których złożenie było kwestionowane. Już na rozprawie (k.16065v –16066), po upływie dłuższego czasu oskarżona wyjaśniała, że poręczyciel złożył podpis w jej obecności choć wcześniej tego nie pamiętała sugerując, iż procedury bankowe umożliwiały podpisanie dokumentów podczas jej nieobecności.

Wskazywana w apelacji możliwość posłużenia się przez nieznaną osobę podającą się za J. B. (1) jego sfalszowanym dowodem osobistym jest więc wersją abstrakcyjną nie znajdującą wsparcia w zebranych dowodach i jako taka musi zostać odrzucona.

Dalszą rzeczą jest możliwość przypisania oskarżonej J. P. (1), że potwierdzając wbrew prawdzie, że podpis na deklaracji wekslowej jako poręczyciel złożył w jej obecności J. B. (1) reprezentujący Stowarzyszenie (...) (k. 116 t. 56) dopuściła się występku poświadczenia nieprawdy. Nie jest ona bowiem podmiotem typu czynu zabronionego z art. 271 § 1 kk.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego i Sądów powszechnych ukształtował się pogląd, że uprawnienie innej niż funkcjonariusz publiczny osoby do wystawienia dokumentu o jakim mowa w art. 271 § 1 kk powinno niejako stanowić uzupełnienie kompetencji funkcjonariusza publicznego, a nie wynikać tylko z uczestnictwa w obrocie prawnym, zaś dokument przez taką osobę wystawiony (a nie tylko sporządzony) ma zawierać poświadczenie któremu przysługuje cecha zaufania publicznego i związane z tym domniemanie prawdziwości (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z 23.02.2012 r., III KK 375/11, OSNKW 2012, z. 6, poz. 64, 30.08.2011 r., IV KK 190/11, LEX nr 950443, z 16.12.2010 r., IV KK 379/10, OSNwSK 2010 r., z. 1, poz. 2561). Konsekwencje prawne takiego dokumentu mają wykraczać „na zewnątrz”, dotyczyć sfery publicznej (por. wyrok Sądu Najwyższego z 30.11.2007 r., V KK 98/07 LEX nr 346235, postanowienie Sądu Najwyższego z 8.02.2005 r. III KK 154/04, OSNwSK 2005 z. 1 poz.315).

Źródłem upoważnienia tych innych osób do poświadczenia określonych okoliczności będzie ustawa lub akty normatywne niższego rzędu (por. uchwałę Sądu Najwyższego z 12.03.1996 r., I K 2839/95, OSNKW 1996, z. 3-4, poz. 17, postanowienie Sądu Najwyższego z 19.01.2009 r., II KK 164/08 OSNwSK 2009 r., z. 1 poz. 152, wyrok tut. Sądu Apelacyjnego z 18.12.2012 r., II A Ka 82/12 LEX nr 1165162), a nie umocowanie do działania w imieniu jednej ze stron transakcji (por. wyrok Sądu Najwyższego z 13.11.2008 r., IV KK 373/08, Prok. i Pr. 2009 r. z. 3, poz.7).

Oskarżona J. P. (1) była zatrudniona na podstawie umowy o pracę w oddziale w K. Banku (...) i zajmowała się obsługą bieżącą i kredytową klientów instytucjonalnych (k.8, t. 12). Stąd też a nie z aktu normatywnego czerpała umocowanie do wykonywania niektórych czynności na rzecz banku (kompletowanie dokumentacji kredytowej, analiza zdolności kredytowej itp.). Obejmowało ono potwierdzenie w deklaracji wekslowej dokumencie związanym z kredytem zaciąganym w banku, że kredytobiorca wystawiający weksel zabezpieczający spłatę kredytu i poręczyciel wekslowy złożyli na tym dokumencie podpisy w jej obecności. Było to zatem oświadczenie J. P. (1) o tych okolicznościach, a nie ich poświadczenie.

O ile więc oskarżona jako pracownica banku cieszyła się zaufaniem tego pracodawcy na tyle by móc weryfikować dla niego, czy podpisy na wekslu i deklaracji wekslowej złożyły jako wystawca i poręczyciel osoby tam wymienione, co służyło zapewnieniu realności ustanowionego zabezpieczenia spłaty kredytu, to także sporządzone przez nią potwierdzenia ani nie mają przymiotu zaufania publicznego, ani w stosunkach zewnętrznych (poza staraniami umowy kredytowej, w szczególności bankiem), w obrocie publicznym nie korzystało z domniemania prawdziwości. Dodatkowo przekonuje o tym treść art. 95 prawa bankowego gdzie wśród dokumentów wystawionych przez bank które mają przymioty zaufania publicznego nie ma tego który sporządziła J. P. (1).

Stąd nie można podzielić poglądu Sądu Okręgowego (uzasadnienia str. 123), że oskarżona J. P. (1) była inną osobą uprawnioną do wystawienia dokumentu o jakiej mowa w art. 271 § 1 kk a sporządzone przez nią oświadczenie korzystało w obrocie publicznym z domniemania prawdziwości.

W konsekwencji należało zmienić zaskarżony wyrok i uniewinnić oskarżoną J. P. (1) od popełnienia zarzuconego jej czynu (art. 437 § 2 kpk, art. 414 § 1 kpk).

3. obrończyni oskarżonego M. A. (1) zarzuca posługiwanie się przez Sąd Okręgowy „nieaktualną i częściowo nieczytelną numeracją stron” i wskazywanie „przypadkowych kart akt sprawy z taką numeracją” (apelacja pkt. 2 tiret pierwszy) w czym upatruje obrazy art. 4 kpk, art. 6 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk, art. 424 § 1 pkt. 1 kpk. O możliwości skutecznego oparcia środka odwoławczego na zarzucie naruszenia ogólnej zasady prawa była już mowa. Tu można

tylko zauważyć, że nawet posługiwanie się taką numeracją kart akt w pisemnych motywach wyroku (w protokołach rozprawy Sąd I instancji przywołuje podwójną numerację) nie wskazuje ani na kierunkowe nastawienie sądu, ani przekroczenie nakazu bezstronności (art. 4 kpk). Podobnie sytuacja ta nie ma związku z przekroczeniem lub niezasady swobodnej oceny dowodów (art. 7 kpk) czy naruszeniem dyrektywy opierania wyroku na materiale ujawnionym podczas rozprawy głównej (art. 410 kpk). Jest przecież oczywiste, że wadliwe, czy nieprecyzyjne wskazanie miejsca w aktach gdzie dowód się znajduje nic nie mówi o jego ocenie ani o tym czy został ujawniony na rozprawie.

Sąd Okręgowy przekazał akta śledztwa Prokuratorowi Okręgowemu w Krakowie celem ich trwałego zszycia i ponumerowania (k. 15974), a prokurator je zwrócił po wykonaniu tych czynności (k. 15977). obrońca zarzuca, że w uzasadnieniu sąd I instancji nie posługuje się numeracją ciągłą, lecz osobną dla każdego z tomów akt śledztwa. Jednak takie postąpienie w żaden sposób nie utrudnia odnalezienia i zidentyfikowania dowodów o których pisze sąd, ani poznania jego toku rozumowania o czym przekonał się Sąd Odwoławczy dokonując kontroli zaskarżonego wyroku. Nie nastroczało to też trudności obrońcy i nie limitowało w żaden sposób realizacji prawa do obrony wbrew twierdzeniu zawartemu na str. 3-4 apelacji o czym przekonuje lektura dalszej części tego środka odwoławczego, gdzie skarżąca szeroko cytuje dowody wskazując karty na których się znajdują i polemizuje ze stanowiskiem sądu (apelacja str. 5 – 20).

Jednocześnie przy tak obszernym materiale dowodowym obejmującym liczne dokumenty zrozumiałe jest omyłkowe powołanie kart na których się one znajdują. Istotnie więc uchwały nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników spółki (...) wymienione na str. 25 uzasadnienia nie znajdują się na kartach tam wskazanych lecz na k. 1-2, tom 44 i k. 128-129, tom 28 (o czym jest mowa choćby w akcie oskarżenia), a obrońcy nie podważa treści tych dokumentów. Prawdą jest również, że na str. 27 uzasadnienia Sąd I instancji dokonując ustaleń o powstaniu, przedmiocie działalności i pierwszych władzach spółki (...) wymienia wyjaśnienia A. A. (1) z k. 31-32, t. 5 gdzie mówi ona o innej spółce – (...) (...), lecz również te ustalenia są oczywiste w świetle dokumentów tej spółki, wyjaśnień M. A. (1) i przez nikogo nie kwestionowane. M. S. (1) na k.19, t.3 mówi o sprzedaży drzwi australijskich, a więc o prowadzeniu działalności gospodarczej przez spółkę (...) nie może więc zaskakiwać, że ustalając prowadzenie rzeczywistej działalności gospodarczej przez tę spółkę Sąd Okręgowy powołuje te wyjaśnienia. Sąd Okręgowy na str. 32 i 36 uzasadnienia ustala, że spółki (...) prowadziły realną działalność gospodarczą i na wsparcie tego ustalenia przywołuje opinię biegłego z zakresu księgowości (k. 8-68, t. 56) która m.in. o tych dwóch spółkach mówi np. na k. 17 i 45, t. 56. Treść tego dowodu jest obrońcy znana bo go cytuje w apelacji. Niezrozumiałe jest więc jej twierdzenie o trudnościach z określeniem które części ekspertyzy odnoszą się do tych spółek. Zaskakuje ono tym bardziej, że samo ustalenie jest, co jasne, korzystne dla oskarżonego M. A. (1). Zarzut obrazy art. 6 kpk jest więc bezzasadny.

Podobne upatrywanie w omawianej okoliczności naruszenia art. 424 § 1 pkt. 1 kpk. Uzasadnienie powinno zawierać: wskazanie jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku, a ponadto wymieniać okoliczności które Sąd miał na względzie przy wymiarze kary, a zwłaszcza przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary, środków zabezpieczających, uwzględnieniu powództwa cywilnego oraz przy innych rozstrzygnięciach zawartych w wyroku (art. 424 kpk). Praktyka sądowa oparta na zwyczaju, tradycji, względach logicznych , celowościowych wykształciła szczegółowy model konstrukcji uzasadnienia wyroku Sądu I instancji odpowiadający art. 424 kpk (por. np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie, II A Ka 12/12, KZS 2012 r., z k. 4, poz.33) ułatwiający logiczną prezentację procesu prowadzącego do takiego, a nie innego ukształtowania treści wyroku. Zwyczajowe przywołanie dowodów i kart akt na których się znajdują po każdej z ustalonych okoliczności z pewnością ułatwia poruszanie się po materiale dowodowym, weryfikację stanowiska Sądu, polemikę z nim, a Sądowi II instancji także kontrolę odwoławczą. Z art. 424 kpk nie wynika jednak by Sąd I instancji był zobligowany do wskazywania tych kart w pisemnych motywach.

Obrońca oskarżonego M. S. (1) oczywiście błędnie sądzi, że Sąd Okręgowy miał obowiązek przytoczyć całość wyjaśnień oskarżonego (zarzut 1 lit. f).

Nic takiego nie wynika z art. 424 kpk. Sąd I instancji przedstawił zasadnicze elementy wyjaśnień M. S. (1) na str. 64-65, choć przecież i do ich tak szczegółowego streszczenia nie był zobowiązany. Sąd ten dokonał także oceny wiarygodności

tego dowodu na str. 90-91 uzasadnienia. Również powtórzenie słów ustawy – tu art. 424 § 1 pkt. 1 kpk – nie oznacza jeszcze sformułowania zarzutu odwoławczego, a sąd okręgowy wskazuje przeciw podstawę faktyczną, dowody które były źródłem tych ustaleń, przyczyny uznania ich za prawdziwe i powody odrzucenia dowodów przeciwnych.

Sąd Apelacyjny podziela koncepcję logicznego charakteru uzasadnienia prezentującego w sposób uporządkowany proces który doprowadził Sąd do wydania określonego orzeczenia.

Jest ono istotnym w postępowaniu odwoławczym dokumentem pozwalającym lepiej poruszać się po materiale dowodowym, ułatwia kontrolę odwoławczą, a stronom stwarza pole do polemiki ze stanowiskiem Sądu służące wykazywaniu wadliwości części rozstrzygającej skarżonego wyroku. Jednak uzasadnienie nie warunkuje kontroli odwoławczej.

Nie można bowiem tracić z pola widzenia, że jej przedmiotem jest w zasadzie (sytuacja z art. 425 § 2 zd. II kpk nie zachodzi w tej sprawie) wyrok, a nie jego pisemne motywy. Zaś o trafności orzeczenia decyduje materiał dowodowy zebrany w sprawie, i dochowanie istotnych przepisów procesowych a nie uzasadnienie. Wszak „oczywiste jest, że formalnie nienaganne uzasadnienie nie może tworzyć tarczy ochronnej dla rozstrzygnięcia nie znajdującego pokrycia w materiale dowodowym lub podjętego z istotnym naruszeniem wymagań proceduralnych” (Z.Doda, A.Gaberle „Kontrola odwoławcza w procesie karnym” Dom wydawniczy ABC, 1997 r., str. 103). O ile więc wady pisemnych motywów wskazują na potrzebę typu wnikliwej kontroli zaskarżonego wyroku poprzez sięgnięcie do materiałów sprawy to ich formalna poprawność nie jest warunkiem kontroli odwoławczej orzeczenia.

Tak jak coś co było „po” nie może oddziaływać na to co było „przed” tak uzasadnienie sporządzone po wydaniu wyroku nie może mieć wpływu na ten wyrok (tamże str. 107). obrońca oskarżonego Z. J. dostrzega (apelacja str. 7) te uwarunkowania ostatecznie jednak odwołuje się do nietrafnego – jak wykazano wyżej poglądu Sądu Apelacyjnego w Warszawie (wyrok z 19.09.08 r., II A Ka 209/08), iż uzasadnienie nie spełniające wymogów z art. 424 kpk może uniemożliwić kontrolę odwoławczą zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Sąd zarzuty obraży art. 424 kpk zawarte w apelacjach obrońców oskarżonych M. S. (1), M. A. (1) i Z. J. były niezasadne.

Sąd Okręgowy rzeczywiście nie rozpoznał wniosku obrońcy oskarżonego M. A. (1) (k. 16492 – 16494) w części dotyczącej przeprowadzenia dowodu z pisma Dyrektora Domu Dziecka w K. z 28.05.2001 r. (k. 164499) dopuszczając dowód (k. 16581) z pozostałych złożonych wtedy dokumentów odnoszących się do statutowej działalności (...) (k. 16495, 16496, 16497, 16498, 16500 – 16502).

Art. 366 § 1 kpk nakłada na przewodniczącego rozprawy obowiązek czuwania by wyjaśnione zostały nie jakiegokolwiek okoliczności sprawy, ale tylko istotne, a więc takie które mogłyby oddziaływać na ustalenia będące podstawą wyroku (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 13.09.2007 r., II A Ka 105/07, Prok. i Pr. 2008 r. z 7-8 poz. 53). W dokumencie o którym mowa (k. 16499) dyrektor domu dziecka nawiązuje do spotkań i rozmów z oskarżonymi M. A. (1) i K. S. (1) i deklaruje wolę współpracy ze Stowarzyszeniem (...) i pomocy w realizacji jego statutowych zamierzeń. Tak więc z cyt. pisma dyrektora domu dziecka nie wynika, czy do deklarowanej współpracy ze Stowarzyszeniem doszło, czy nie a w szczególności, czy na rzecz tego domu dziecka organizacja przekazała jakieś środki finansowe.

Dokument nie miał więc znaczenia dla ustalenia czy Stowarzyszenie (...) prowadziło faktycznie działalność charytatywną i nie podważa stanowiska Sądu Okręgowego, że Stowarzyszenie przeznaczało na tę działalność tylko znikome środki (uzasadnienie str. 49). Gdyby więc Sąd I instancji wniosek dowodowy rozpoznał to byłby go oddalił (art. 170 § 1 pkt. 2 kpk). Naruszenie przepisu postępowania (art. 366 kpk) nie miało zatem wpływu na treść zaskarżonego wyroku.

Bezzasadny jest także kolejny zarzut apelacji obrończyni M. A. (1) dotyczący pominięcia dowodów z dokumentów ujawnionych na rozprawie: pism Dyrektora Domu Dziecka w K. (k. 16500-16501), Oratorium (...) św. J. B. (3) (k. 16497, 16418). Sąd Okręgowy nie naruszył art. 410 kpk. Z przepisu tego nie wynika „bezwzględny obowiązek przywołania i wypowiedzania się odnośnie wszystkich bez wyjątku dowodów” (postanowienie Sądu Najwyższego z

19.01.2012 r., V KK 420/11, LEX nr 1103643) a wyliczone przez obrończynię dokumenty - istotnie nie wymienione w uzasadnieniu – nie podważają ustaleń Sądu I instancji o faktycznym charakterze działalności Stowarzyszenia (...) i powodach jego powstania.

W piśmie dyrektora domu dziecka z 15.01.2001 r. (k. 16500 – 16501) jest mowa o przedstawieniu preliminarza kosztów skąd nie wynika czy w związku z nim jakakolwiek pomoc finansowa została przekazana przez Stowarzyszenie (...). Jeśli zaś chodzi o pisma kierowane do Stowarzyszenia przez oratorium to pierwsze zawiera prośbę o sponsorowanie nagród w rodzinnym festynie (k. 16497), a drugie podziękowanie za pomoc w zorganizowaniu go skąd znowu nie wynika na czym ta pomoc polegała, a jeśli łączyła się ze świadczeniem pieniężnym w to jakiej wysokości.

Żaden z tych dokumentów nie podważa więc ustalenia Sądu I instancji o przeznaczaniu przez Stowarzyszenie (...) na działalność charytatywną znikomej części dochodu uzyskiwanego od spółek w których było właścicielem wszystkich udziałów. Trzeba przypomnieć, że Stowarzyszenie (...) było nie tylko zobowiązane, ale wprost zainteresowane choćby ze względów podatkowych dokumentowaniem przekazania na cele statutowe uzyskiwanych dochodów. Jeśli więc w aktach udokumentowano przekazanie około 1 % dochodu stowarzyszenia na cele charytatywne to twierdzenie, że jest to znikoma część dochodu jest oczywiste. Niewymienienie w uzasadnieniu opinii sądowo psychiatrycznej dotyczącej M. A. (1) w żaden sposób nie podważa ustalenia Sądu o pełnej poczytalności tego oskarżonego i podobnie jak błędne podanie zawodu M. A. w żadnym stopniu nie wpłynęło na treść wyroku.

W piśmie procesowym oskarżonego M. A. (1) zatytułowanym „apelacja” zawarty jest zarzut obrazy art. 404 § 2 kpk polegający na prowadzeniu rozprawy w dalszym ciągu mimo, że przerwa wobec niepodejmowania czynności dowodowych przekształciła się w odroczenie. Istotnie na terminach rozprawy głównej w dniach 1.02.2012 r. (k. 16650-16652) i 15.03.2012 r. (k. 16662-16664) Sąd Okręgowy nie wydał postanowienia o prowadzeniu rozprawy w dalszym ciągu na podstawie art. 404 § 2 kpk gdy ostatnie czynności dowodowe miały miejsce odpowiednio 28.10.2011 r. (k. 16578-16585v) i 1.02.2012 r. Jednak „przerwę w rozprawie kończy nie tylko podjęcie czynności dowodowych przez sąd, lecz także czynności procesowych zmierzających do ustalenia czy zachodzą przeszkody do kontynuowania rozprawy, w wypadku stwierdzenia takiej przeszkody i ponownego przerwania okresu przerw nie sumują się” (postanowienie Sądu Najwyższego z 5.10.2004 r., II KK 121/03, OSNKW 2004 r., z. 10, poz. 97). Zatem wydanie takiego postanowienia było zbędne ponieważ termin rozprawy 1.02.2012 r. poprzedzały terminy 28.12.2011 r. (k. 16629-16630), 22.12.2011 r. (k. 16623), 25.11.2011 r. (k. 16616-16617) a rozprawę w dniu 15.03.2012 r., rozprawa 10.02.2012 r. (k. 16656-16657) gdzie po wywołaniu sprawy podejmowano czynności procesowe służące ustaleniu możliwości prowadzenia po nich postępowania. Również odstęp 3 miesięcy (28.10.2011 r. – 1.02.2012 r.) między terminami rozprawy gdzie przeprowadzono czynności dowodowe nie jest tak długi by w pamięci sędziego zatarły się wrażenia z przeprowadzonych dowodów oraz treść tych dowodów.

Niezasadny jest zarzut obrazy art. 201 kpk odniesiony przez obrończynię oskarżonego M. A. (2) do opinii biegłego z zakresu pismoznawstwa stwierdzającej, że podpis na umowie sprzedaży udziałów spółki (...) (k. 19, t. 42) w miejscu podpisu Prezesa Zarządu Stowarzyszenia (...) J. B. (1) nie został nakreślony przez tego świadka (k. 203-208, t. 39, k. 16580v).

Skarżąca podnosi, że badając przedmiotowy podpis biegły B. K. nie zgromadził bezwzględnych wzorów pisma J. B. (1) czego wymaga metodologia takich badań i opinia jest niepełna (apelacja str.19).

W rozumieniu art. 201 kpk opinia jest niepełna jeśli nie odpowiada na wszystkie postawione pytania na które zgodnie z zakresem posiadanych wiadomości specjalnych i dostępnych materiałów powinna odpowiedzieć, nie uwzględnia wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia przedmiotu opinii kwestii, lub nie zawiera uzasadnienia wyrażonych ocen i poglądów. Z kolei opinia „niejasna” to taka która nie pozwala zrozumieć wyrażonych tam ocen i poglądów, sposobu dochodzenia do wniosków, zidentyfikować jakie one są, jest wewnętrznie sprzeczna, nielogiczna, (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 1.09.1975 r., Z 24/75, OSNKW 1975 r., z. 12, poz. 172). Zatem ekspertyza wydana z pominięciem koniecznych czynności badawczych będzie opinią niepełną.

Wezwany na rozprawę biegły (k.16580v-16581) podaje, że materiał porównawczy którym dysponował był wystarczający do wydania kategoriycznej opinii co do tego, czy J. B. (1) nakreślił na umowie z dnia 24.07.2000 r. podpis: (...)J. B.". były to próbki pisma kreślone na żądanie oraz podpisy pod protokołem przesłuchania z 16.07.2004 r.

Skoro to Sąd samodzielnie, a nie z biegłym rozstrzyga o odpowiedzialności oskarżonego za zarzucany mu czyn to i rzeczą Sądu jest weryfikacja prowadzącej do tego rozstrzygnięcia opinii nie tylko pod kątem logiczności, zgodności z doświadczeniem życiowym ale i zasadności zawartych tam poglądów, wniosków, poprawności użytych metod badawczych (por. wyrok Sądu Najwyższego z 28.05.2001 r., IV KKN 89/01). Rzecz nie jest łatwa ponieważ z istoty to biegły dysponuje wiadomościami specjalnymi. Sąd I instancji żądaniu temu sprostał i trafnie ocenił opinię pismoznawczą biegłego B. K.. Trzeba w tej mierze wskazać na następujące okoliczności:

- w tej samej ekspertyzie jej autor bezbłędnie określił, że drugi z podpisów na umowie sprzedaży udziałów spółki (...) nakreśliła osoba tam podpisana – M. A. (1) czego ten oskarżony, ani jego obrońcy nie kwestionują;

- w innej opinii dotyczącej podpisów J. B. (1) na deklaracji wekslowej ten sam biegły posłużył się szerszym materiałem porównawczym (k. 104, t. 36) skąd można wnosić, że jeśli uważa, że zachodzi taka konieczność to występuje o dostarczenie powiększonego materiału porównawczego także bezwplywowego, a jeśli uznaje, że ten którym dysponuje jest wystarczający to tego nie czyni, rezygnacja z żądania materiału bezwplywowego nie wynikała więc z nieznamomości metod badawczych, ale z realnej potrzeby dysponowania nim, wreszcie treść opinii jest zgodna z zeznaniami J. B. (1) (k. 120, t. 42) zaprzeczającego by podpisał się w miejscu nabywcy na umowie sprzedaży o której mowa.

Z tych powodów zarzut obrazy art. 201 kpk zawarty w apelacji obrońcy M. A. (1) jest niezasadny.

4. Odnosząc się już w tym miejscu do sugestii zawartej w piśmie M. A., iż nie miał świadomości podrobienia przez inną osobę podpisu J. B. (1) na umowie sprzedaży udziałów spółki (...) należy przypomnieć, iż drugą stroną tej umowy był przecież oskarżony M. A. (1), zaś pełnomocnictwo udzielone także przez niego w imieniu spółki (...) radczynie prawnej (k. 20, t. 42) E. M. dotyczyło złożenia do Sądu Gospodarczego wniosku o zmianę w rejestrze spółki, odbioru postanowienia i wypisu z Rejestru Handlowego. Wynika stąd, że umowa sprzedaży udziałów była już podpisana tak przez oskarżonego jak i osobę która podrobiła na niej podpis J. B. (1) i w takim kształcie przekazana przez M. A. (1) radczynie prawnej celem złożenia w Sądzie wraz z wnioskiem o przyjęcie nowej listy wspólników (k. 17, t. 42) w imieniu spółki (...) reprezentowanej przez M. A. (1). Skoro tak to przekazując ten dokument pełnomocniczce w celu złożenia go w Sądzie i uzyskania na jego podstawie wpisu oskarżony wiedział, że widniejący tam podpis J. B. (1) jest podrobiony, gdyż świadek ten nie był świadomy nabycia przez Stowarzyszenie (...) którego był prezesem udziałów w spółce (...) (k. 120, t. 42) o czym oskarżony jako druga strona umowy wiedział.

Nie budzi wątpliwości stanowisko Sądu Okręgowego odnośnie sprawstwa, winy i oceny prawnokarnej omawianego tu zachowania oskarżonego M. A. (1) jako wyczerpującego dyspozycję art. 270 § 1 kk.

Orzeczona za ten czyn kara sytuuje się istotnie poniżej średniego ustawowego zagrożenia uwzględnia stopień społecznej szkodliwości tego czynu i limitującą funkcję winy. Jako taka nie razi niewspółmierną surowością, czego konsekwencją było niepodzielenie zarzutów i wniosku apelacji obrońcy oskarżonego w zakresie odnoszącym się do przestępstwa z art. 270 § 1 kk przypisanego M. A. (1) w pkt. IV części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku.

5. Zarzut naruszenia art. 410 kpk zawarty jest w apelacji obrońcy oskarżonego M. S. (1).

Nie precyzuje on jednak jakie ujawnione dowody Sąd Okręgowy pominął lub na jakich nieujawnionych się oparł. Poprzestaje na stwierdzeniu, że Sąd odrzucił wyjaśnienia M. S. (1) nie przyznającego się do zarzutów, co jednak nie uzasadnia twierdzenia o naruszeniu art. 410 kpk, oraz wskazania, że Sąd I instancji oparł się tylko na dowodach obciążających im pominął korzystne dla oskarżonego. Skarżący artykułując taką ocenę nie przybliżył jednak jakie

konkretne dowody przemawiające na korzyść M. S. (1) zostały przez Sąd pominięte i w jaki sposób mogło to wpłynąć na treść wyroku.

Natomiast zarzut sformułowany w pkt. 1 lit. b nie dotyczy niniejszej sprawy w której nie występują jako współoskarżeni, czy świadkowie: E. S., J. I., M. J. (2), P. S. i F. G.. Podobnie nie była przesłuchana w charakterze świadka osoba o nazwisku (...) wymieniona w pkt. 2 tiret drugi lit. a) apelacji obrończyni M. A. (1).

Sąd Okręgowy nie popełnił błędu odstępując od przesłuchania w charakterze świadka M. K. (1) (k. 16651), co zarzuca w piśmie procesowym oskarżony M. A. (1). Podejmowane próby wezwania go na rozprawę nie przyniosły rezultatu (k. 16245, 16349, 16607), a w kontekście ostatecznego rozstrzygnięcia, co w odpowiedzialności oskarżonych za czyn przypisany w pkt. I części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku przekonuje, że jego zeznania nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

6. Obrońcy oskarżonych M. S. (1), M. A. (1) i Z. J. zarzucają, że Sąd I instancji dokonał dowolnej oceny dowodów z czym nie można się zgodzić.

Dokonując kontroli odwoławczej w związku z apelacjami oskarżonych Sąd Apelacyjny stwierdził, że Sąd Okręgowy kierując się powinnością dociekania prawdy ujawnił na rozprawie całokształt istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności i rozważył zarówno te przemawiające na korzyść jak i te niekorzystne dla oskarżonych uwzględniając wskazania wiedzy, doświadczenia życiowego i reguły poprawnego rozumowania (por. wyrok Sądu Najwyższego z 9.11.1990 r. WRN 149/90, OSNKW 1991 r. z. 7-9, poz. 41, wskazuje się tam co prawda także na warunek wyczerpującej argumentacji w uzasadnieniu który nie jest konieczny ponieważ – o czym była mowa – później sporządzone pisemne motywy nie mogą dowodzić trafności wcześniejszej poprzedzającej wyrok, oceny dowodów). Taka ocena dowodów dokonana przez Sąd I instancji pozostaje pod ochroną art. 7 kpk.

Obrońca oskarżonego M. S. (1) wyraża pogląd o nieprawidłowej ocenie materiału dowodowego. Nie wyjaśnia jednak które dowody, w jakiej części i dlaczego zostały ocenione dowolnie. Takie ogólnikowe twierdzenie trudno uznać za skutecznie postawiony zarzut odwoławczy, a już z pewnością nie może prowadzić do korekty wyroku w postulowanym przez skarżącego kierunku.

Obrończyni oskarżonego M. A. (1) kwestionuje ocenę zeznań J. B. (1) (k. 16143-16145, 16545-16549, 16550-16552, 16579, 52-56 t. 36, 120 t. 42) któremu Sąd Okręgowy dał wiarę prezentując przekonujące argumenty przez co ocena ta korzysta z ochrony art. 7 kpk (uzasadnienie str. 80 – 82).

Cytowane na str. 7 apelacji wypowiedzi świadka odnośnie jego wiedzy o prowadzeniu przez Stowarzyszenie (...) działalności charytatywnej nie są ze sobą sprzeczne (k. 16143v – 16144 i 16579v). Z pierwszego przesłuchania na rozprawie (k. 16143 – 16145v) nie wynika by świadek zeznawał o „listach pochwalnych”. Tak więc tłumaczenie na kolejnym terminie rozprawy, że nie mówił o nich wcześniej ponieważ „ta okoliczność nie wyszła podczas przesłuchania” jest przekonujące. Tym bardziej, że zeznając przed Sądem pierwszy raz (co także cytuje obrończyni) podał, że wydaje mu się, iż jakież zadania Stowarzyszenia oskarżeni realizowali, a sama obrończyni pisze (apelacja str. 7), że świadek o pochwałach „ogólnie mówił w toku przesłuchania w 2004 r.”. Wymienione przez J. B. (1) podziękowania kierowane do Stowarzyszenia (...) nie podważają ustaleń Sądu Okręgowego odnośnie zakresu prowadzonej działalności charytatywnej. Sąd nie ustalił przecież, że jej nie było, lecz, że miała znikomy rozmiar, co jest zbieżne z cyt. w apelacji zeznaniami świadka.

W uzasadnieniu Sąd Okręgowy nie odniósł się do sprzeczności między zeznaniami J. B. (1) przeczącego by oskarżeni przywozili mu pieniądze, a wyjaśnieniami M. S. (1) (k. 71, t. 3), że przywoził temu świadkowi kwoty 3 – 7 tys. zł. otrzymywane od M. A. lub Z. J.. Nie budzi wszak wątpliwości (uzasadnienie str. 81-82), że dał wiarę temu pierwszemu dowodowi. Z czym trzeba się zgodzić jeśli zważyć, że co do innych okoliczności (np. podpis pod umową kupna-sprzedaży udziałów w spółce (...), podpisy na wekslach i deklaracji wekslowej z 4.09.2001 r. wypłaty z rachunku stowarzyszenia) relacje świadka znalazły potwierdzenie w dowodach obiektywnych: opiniach pismoznawczych i czekach gotówkowych, przyznał on otrzymanie w innych okolicznościach 20.000 zł. a Z. J. (1) nie potwierdził by

przekazywał M. S. (1) takie sumy pieniędzy co miesiąc, by je zawoził J. B. (1). Zresztą wszystko miało się odbywać bez żadnego udokumentowania, choć przedmiotem przekazania był dochód Stowarzyszenia przeznaczony na działalność statutową. Nie ma przy tym sprzeczności w ocenie przez Sąd Okręgowy tych dowodów ponieważ z pisemnych motywów nie wynika by uznał on za prawdziwy omawiany fragment wyjaśnień M. S. (1) (uzasadnienie str. 90-91).

Z podobnych powodów Sąd I instancji w ramach sędziowskiego swobodnego uznania mógł uznać za prawdziwe zeznania J. B. (1) (k. 55, t. 35), że 38.000 zł. przelane z rachunku Stowarzyszenia (...) na rachunek parafii po wypłaceniu przekazał oskarżonym na ich żądanie, tak samo jak wcześniej 30.000 zł. (k. 55, t. 35, k. 104, t. 19) i odrzucić przeciwne wyjaśnienia M. A. (1).

Zweryfikowana innymi dowodami (o czym była mowa wyżej) wiarygodność świadka J. B. (1) mogła przekonać Sąd I instancji o prawdziwości tej części jego zeznań gdzie podaje, że wypłacone w dniu 5.04.2001 r. 10.000 zł. z rachunku bankowego Stowarzyszenia (...) przekazał K. S. (1) w obecności M. A. (1). Okoliczność, że oskarżeni mogli sami te pieniądze podjąć nie przeczy prawdziwości relacji J. B. (1). Uzasadnieniem takiego postąpienia było choćby uniknięcie dokumentacyjnego potwierdzenia, że pieniądze trafiły do nich, a nie do J. B. (1). Wbrew apelującej z zeznań świadka na k.16547 nie wynika by zaprzeczył podpisywaniu dokumentów in blanco.

Z tych powodów ocenia zeznań omawianego świadka dokonana przez Sąd Okręgowy mieści się w granicach art. 7 kpk, a sama jego kwestionowana relacja ma w istocie drugorzędne znaczenie zwłaszcza w świetle ostatecznego rozstrzygnięcia.

Obrońca oskarżonego Z. J. co prawda także podnosi naruszenie cyt. przepisu lektura apelacji przekonuje jednak, że chodzi o kwestię błędnych ustaleń faktycznych dokonanych – zdaniem skarżącego – z naruszeniem reguł logicznego rozumowania i nie mających wsparcia w zebranych dowodach co zostanie omówione niżej.

7. Ustalenia Sądu Okręgowego w zakresie faktycznego i deklarowanego celu powołania i funkcjonowania Stowarzyszenia (...) są oczywiście trafne (uzasadnienie str. 1-2), a przeciwne twierdzenia obrończyni oskarżonego M. A. (1) w tym samym stopniu błędne.

M. A. (1) wyjaśnił przecież (k.53, t. 6) opisując okoliczności powstania Stowarzyszenia (...), że chodziło o rozwiązanie służące minimalizacji lub uniknięciu płacenia podatków. Tłumaczy (k. 54, t. 6), że w rezultacie powołania nowych spółek przez Stowarzyszenie i przekazania mu już istniejących a wcześniej należących do oskarżonych powstały podmioty mogące prowadzić działalność gospodarczą i nie obciążone podatkiem dochodowym od osób prawnych (CIT). Podaje (k. 96, 150, t. 6), że powodem przekazywania dochodu przez spółki których jedynym udziałowcem było Stowarzyszenie na rzecz tej organizacji społecznej było uniknięcie płacenia podatku dochodowego od osób prawnych zgodnie z art. 17 ust. 1 pkt. 5 i ust. 16 ustawy z dnia 15.02.1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U Nr 21, poz. 86 z późn. zm. cyt. dalej jako ustawa p.d.o.p) czego następstwem było niedysponowanie przez spółki środkami na rozwój i bieżącą działalność, których dostarczeniu służyło pobieranie pieniędzy z rachunku Stowarzyszenia na podstawie czeków gotówkowych i powrotne przekazywanie ich do spółek. Szczerze przyznaje (k. 162, t. 6, 16057), że kwoty które ze spółek trafiały do Stowarzyszenia (...) musiały do nich powrócić, co nie mogło nastąpić „formalnie” bo rozdziłoby obowiązek podatkowy. Znajdowały się więc tam ponownie bez takiej podstawy w formie przejęcia gotówki wpłacanej z rachunku stowarzyszenia.

Podobnie wyjaśnia Z. J. (1) (k. 39, t. 3) wskazując, że założeniem działalności było przekazywanie zysków z kontrolowanej przez niego spółki (...). C. do Stowarzyszenia (...) – właściciela udziałów po to by nie płacić podatków.

Tak samo przedstawia propozycję M. A. (1) i opisaną przez niego koncepcję funkcjonowania Stowarzyszenia (...) (k. 14 t. 4). Wprost mówi on (k. 17 t. 4, k. 68 t. 4), że Stowarzyszenie (...) było potrzebne po to, aby spółki nie płaciły podatku dochodowego od osób prawnych (CIT).

To, że oskarżeni planowali przeznaczenie części dochodu (K. S. mówi o 10 % - k. 14, t. IV) na działalność charytatywną nie przeczy przedstawionym ustaleniom Sądu Okręgowego. Podobnie jak to, że realnie przeznaczone na ten cel środki były znacznie niższe, znikome - jak pisze Sąd I instancji.

Również wyjaśnienia M. S. (2) (k. 16063v – 16064, 17-20, 21, 44-49, 50-54, 55-59, 60-64, 65-67, 68-71, 118-121 – t. 3) nie podważają stanowiska Sądu Okręgowego w tej mierze, bowiem oskarżony ten podobnie jak M. A. (2) i K. S. (1) mówi o celach przyświecających Stowarzyszeniu w zakresie pomocy domom dziecka i kościołom. O tym, że nie były to cele jedyne ani zasadnicze wyjaśniają cytowani M. A. (1), K. S. (1) i Z. J. (1). Nie ma żadnego powodu by wbrew prawdzie podawali okoliczności dla siebie niekorzystne stąd Sąd Okręgowy nie popełnił błędu dając im w tej części wiarę. Zresztą wyjaśniając już o realiach funkcjonowania Stowarzyszenia (...) przyznaje, że realizował czeki gotówkowe otrzymane od oskarżonych M. O. i Z. J. i podejmując z rachunku bankowego Stowarzyszenia znaczne kwoty przekazywał je tym oskarżonym i kościołom. O tym, że nie były to cele jedyne ani zasadnicze wyjaśniają cytowani M. A. (1), K. S. (1) i Z. J. (1). Nie ma żadnego powodu by wbrew prawdzie podawali okoliczności dla siebie niekorzystne. Stąd Sąd Okręgowy nie popełnił błędu dając mu w tej części wiarę. Zresztą wyjaśniając już o realiach funkcjonowania Stowarzyszenia (...) przyznaje, że realizował czeki gotówkowe otrzymywane od oskarżonych M. A. (1) i Z. J., i podejmując z rachunku bankowego Stowarzyszenia znaczne kwoty przekazywał je tym oskarżonym choć przecież Z. J. (1) nie był ani członkiem Stowarzyszenia, ani nie pełnił w nim żadnej funkcji. Porównanie dat wpłat na rachunek Stowarzyszenia i wypłat wyliczonych przez Sąd Okręgowy (uzasadnienie str. 37-39) przekonuje o prawdziwości ustaleń o faktycznym celu działania Stowarzyszenia, gdyż pieniądze wpływające na rachunek były jeszcze tego samego lub następnego dnia wypłacane na czeki gotówkowe. Rację ma Sąd I instancji gdy, uznaje, że okoliczności złożenia przez J. Ł. (2), J. B. (4), D. W., J. D., M. D., M. W. (2) podpisów na liście obecności zebrania założycielskiego Stowarzyszenia (...), znikoma wiedza o działalności organizacji społecznej której byli założycielami potwierdzają pośrednio ustalenia o faktycznym celu powołania i realnych działaniach Stowarzyszenia.

O ustaleniach dotyczących zakresu charytatywnej działalności Stowarzyszenia (...) była już mowa w pkt. 3 niniejszego uzasadnienia.

Przekazanie komputera i kompletu mebli biurowych Organizacji (...) (k. 16495) przez Stowarzyszenie nie zaprzecza ustaleniom Sądu I instancji o „fasadowości” działalności Stowarzyszenia. Darowizna taka uczyniona na rzecz organizacji związkowej policjantów a nie Komisariatu Policji W. nie zwróciła uwagi tego ostatniego na działalność Stowarzyszenia. Nie widać też przesłanek dla których oskarżeni mogliby się spodziewać, że będzie inaczej. Tylko tytułem hipotezy można natomiast zauważyć, że podobnie jak uczynienie prezesem Stowarzyszenia osoby duchownej tak przekazanie daru organizacji związkowej policjantów mogło służyć odwróceniu uwagi od przestępczej działalności oskarżonych.

Jeśli chodzi o przelanie przez Stowarzyszenie (...) na rzecz parafii gdzie proboszczem był J. B. (1) 30.000 zł. w dniu 5.11.2001 r. (k. 104 t. 19) to Sąd Okręgowy rzeczywiście go nie wymienia na str. 49 uzasadnienia, gdzie opisuje ustalenia dotyczące działalności charytatywnej R.. Czyni to na str. 81 omawiając zeznania J. B. (1) którym przecież daje wiarę bo też i pieniądze te na polecenie oskarżonych zostały przez świadka podjęte i im wydane (k. 55 t. 35). Uznanie takiej sytuacji za ustalenie sprzeczne z materiałem dowodowym przez obrończynię M. A. (3) jest niezrozumiałe.

Rację ma obrońca Z. J. gdy podnosi, że oskarżony ten nie był (...) Stowarzyszenia (...), nie zasiadał w jego władzach i przynajmniej formalnie nie decydował w jakim zakresie będzie ono prowadziło działalność charytatywną. Sąd Okręgowy nie ustala inaczej tych kwestii (uzasadnienie str. 7, 14-21, 38-40, 47-48).

Słusznie stwierdza natomiast, że Z. J. (1) przystąpił do porozumienia którego celem było unikanie płacenia podatku dochodowego od osób prawnych z wykorzystaniem zwolnienia przedmiotowego z art. 17 ust. 1 pkt. 5 ustawy p.d.o.p i powołanego w tym celu Stowarzyszenia (...), następnie przekazywał dochód utworzonej spółki (...).C. którą zarządzał temu Stowarzyszeniu i podejmował przekazywane środki sam lub poprzez inne osoby i składał w imieniu spółki roczne zeznania o wysokości dochodu, odliczeniach, kwotach wolnych (CIT-8). Wyjaśnia o tym, co już wskazywano wyżej sam Z. J. (1) (k. 39, 114, 141 t. 9), a także M. A. (1) (k. 53, 54, 55, 96, 162 t. VI, 16057), M. S. (1) (k. 20, 53, t. 3) i K. S.

(1) (k. 14, 16, 68 t.4), a potwierdzają dokumenty: zeznania podatkowe, polecenia przelewu, czek gotówkowy, dowody wpłaty, wyciągi bankowe cytowane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku na str. 38 – 49).

Obrońca oskarżonego M. S. (1) kwestionuje ustalenie Sądu I instancji, że unikanie uiszczania podatku dochodowego od osób prawnych było powodem zaangażowania tego oskarżonego w powstanie Stowarzyszenia (...) i działalności w ramach stworzonego przez oskarżonych systemu powiązanych podmiotów. Taka motywacja była jasna dla współoskarżonych M. A. (1), Z. J. i brata M. K. (2) S. nie mogła więc być także tajemnicą dla M. S. (1) zaangażowanego w tworzenie Stowarzyszenia. Zwłaszcza, że był właścicielem udziałów wraz z bratem w spółce (...) zbytej następnie Stowarzyszeniu (...) właśnie po to by uniknąć płacenia podatku dochodowego od osób prawnych. Będąc ich właścicielem musiał przecież znać powód sprzedaży udziałów w spółce którą krótko wcześniej z bratem powołali zwłaszcza, że K. S. (1) nadal nią kierował. Dostrzegając różnice w zaangażowaniu w działalność spółek i unikanie opodatkowania M. A. (1), K. S. (1), Z. J. i M. S. (1) trzeba przypomnieć, że ten ostatni wypłacił na podstawie czeków gotówkowych z rachunku Stowarzyszenia w okresie od 26.06.2001 r. do 3.07.2002 r. 555.000 zł. (por. uzasadnienie str. 45-47 i wymienione tam dokumenty źródłowe) które przekazał bez żadnego udokumentowania M. A. (1) i Z. J. (1) nie będącemu nawet członkiem Stowarzyszenia co przecież przyznaje. Twierdzenie, że w takich warunkach oskarżony M. S. (1) nie wiedział o przekazywaniu dochodu spółek w których Stowarzyszenie było właścicielem udziałów na rachunek tego Stowarzyszenia by uniknąć opodatkowania, podejmowaniu ich stamtąd i przekazywaniu na powrót zarządzającym spółkami bez formalnej podstawy nie może zostać zaaprobowane.

Na str. 64 uzasadnienia Sąd Okręgowy nie czynił ustaleń lecz streszczał wyjaśnienia M. S. (1) (czego zresztą w takiej formie nie wymaga art. 424 kpk). Przytaczając słowa oskarżonego z k. 19 (t. 3) o rodzaju zajęcia w spółce (...) Sąd I instancji zapewne przez nieuwagę wskazał, że chodziło o „dekretowanie firm” zamiast „dekretowanie dokumentów firm”, co nie miało żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia. Nie pomylił się natomiast sąd cytując wyjaśnienia M. S. (1) o tym, co zrobił w firmie (...).C. (k. 19, t. 3) ponieważ oskarżony podał, że zajmował się tam logistyką. Sąd Okręgowy mógł więc napisać, że oskarżony był za logistykę odpowiedzialny skoro się nią zajmował. Rzecz cała podobnie jak poprzednia nie jest ustaleniem i nie ma żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia, a upatrywanie w nich uchybienia wymienionego w art. 438 pkt. 3 kpk jest nieporozumieniem.

8. Rację mają natomiast skarżący kwestionując możliwość przyjęcia, że zachowania oskarżonych M. A. (1), Z. J., K. S. (1) i M. S. (1) wyczerpały dyspozycję art. 299 § 1 kk w zw. z art. 299 § 5 i 6 kk w zw. z art. 12 kk.

Przypomnienie istotnych w tym zakresie ustaleń Sądu Okręgowego sprzyjać będzie czytelności argumentacji.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 pkt. 5 ustawy o p.d.o.p. wolne od podatku są dochody spółek których udziałowcami (akcjonariuszami) są wyłącznie organizacje działające na podstawie ustawy - Prawo o Stowarzyszeniach, których celem statutowym jest działalność naukowa, naukowo-techniczna, w tym polegająca na kształceniu studentów, kulturalna, w zakresie kultury fizycznej i sportu, ochrony środowiska, wspierania inicjatyw społecznych na rzecz budowy dróg i sieci telekomunikacyjnej na wsi, zaopatrzenia wsi w wodę, dobroczynności, ochrony zdrowia i pomocy społecznej, rehabilitacji zawodowej i społecznej inwalidów oraz kultu religijnego – w części przeznaczony na te cele oraz przekazanej na rzecz tych organizacji.

Oskarżeni M. A. (1) i K. S. (1) w pierwszej połowie 2000 r. zdecydowali wykorzystać tę regulację do uniknięcia płacenia podatku dochodowego od osób prawnych poprzez powołanie Stowarzyszenia deklarującego realizowanie wymienionych celów, przelewanie na jego rachunek dochodów spółek których udziały należały do Stowarzyszenia a następnie podejmowanie tych kwot, przekazywanie ich bez dokumentowania z powrotem do spółek i deklarowania w rocznych zeznaniach podatkowych CIT-8 dochodu jako wolnego od podatku. Uczestnikami tego porozumienia stał się także M. S. (1), a potem Z. J. (1).

Zarejestrowane 28.06.2001 r. Stowarzyszenie (...) było właścicielem udziałów w nabytych od oskarżonych lub powołanych przez tę organizację społecznych spółkach: (...), (...) (...) (kierowane przez M. A.), (...) kierowana przez K.

S., (...). (...) (faktycznie kierowana przez M. A.), T.C. (kierowana przez Z. J., potem M. A.), (...) (kierowana przez M. A.). Prowadziły one rzeczywistą działalność gospodarczą.

Z uzyskiwanych z tej działalności kwot oskarżeni w imieniu spółek przekazywali na rzecz Stowarzyszenia (...) tytułem „przekazania środków”, „przekazania dywidendy”, „zaliczki na poczet dywidendy”, „dywidendy”, „przyszłego zysku”, „darowizny”, „przekazania środków na cele statutowe” (dwa razy łącznie 46.000 zł. ze spółki (...). (...)):

- ze spółki (...). C. w okresie 14.02.2001 – 15.07.2002 – 1202000 zł.

- ze spółki (...). (...) od 5.04.2001 r. do 1.07.2002 r. - 247500 zł.

- ze spółki (...).09.2001 r. 190000 zł.

- ze spółki (...) w okresie od 17.05.2001 r. – 16.01.2002 r. – 168.000 zł.

- ze spółki (...).06.2001 r. 55000 zł.

Sąd nie ustala by środki takie przekazywała spółka (...).

Sumy te były następnie wypłacone tego samego dnia lub wkrótce potem z rachunku Stowarzyszenia (...) na podstawie czeków gotówkowych i tak oskarżeni podjęli:

- K. S. (1) od 14.02.2001 r. do 15.07. 2002 r. 277.900 zł.

- M. A. (1) od 15.02.2001 r. do 9.07. 2002 r. 620.800 zł.

- M. S. (1) od 9.04.2001 r. do 3.07.2002 r. 587.500 zł.

- Z. J. (1) od 7.05.2001 r. do 1.10.2001 r. 65.000 zł.

Kierowane przez nich spółki w zeznaniach o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) przez podatnika podatku dochodowego od osób prawnych w roku podatkowym (CIT 8) podawały:

- T.. C. w zeznaniach CIT: za okres 1.09.2000 – 31.12.2000 r. z dnia 2.10.2001 r.: dochód 441.194, 24 zł., dochód wolny – 440.000 zł., za okres 1.01.2001 – 31.12.2001 r., z dnia 2.10.2002 r.: dochód 691.384, dochód wolny – 675.000 zł. za okres 1.01.2002 r. – 31.12. 2002 r. z 13.03.2003 r. dochód 365.163, 91 zł. dochód wolny 362.000 zł.,

- (...). (...) w zeznaniach CIT – 8: za okres 1.10.2000 r. – 31.12.2000 r. cały dochód 273.965, 82 wskazana jako wolny od podatku, za 2001 r. z dnia 30.09.2002 r. również cały dochód 483.000 zł. wymieniła jako wolny, za 2002 r. z dnia 1.10.2003 r. także cały dochód 64.326, 26 zł. wymieniła jako wolny;

- (...) w zeznaniach CIT 8 i za okres 1.04.2000 – 31.12.2000 r. z 3.04.2001 r.: dochód 267.664, 21 zł. w tym dochód wolny 266.275, 39 zł. za 2001 r. z 2.10.2002 r.: dochód 563.960, 44 zł. w tym dochód wolny od podatku 545.000 zł.

- (...) (...) w zeznaniach CIT-8: za okres 1.09.2000 – 31.12.2000 r. z 3.04.2001 r. dochód 364.676, 83 zł. dochód wolny 364.547, 81 zł., za 2001 r. z 2.10.2002 r. dochód 347.647, 7 zł. dochód wolny od podatku 343.000 zł. za 2002 r. z 1.10.2003 r. dochód 17.682, 17 zł. w tym dochód wolny 5287, 27 zł;

- (...) w zeznaniach CIT-8: za 2000 r., z 3.04.2001 r. dochód 154.5005, 54 zł. dochód wolny 142.304, 1 zł., za 2001 r. z 2.10. 2002 r. dochód 3218, 83 zł. dochód wolny 2900 zł;

- (...) w zeznaniach CIT-8: za okres 1.11.2000 – 31.12.2000 r. dochód 103.572, 17 zł. dochód wolny 100.000 zł., za 2001 r. z 3.04.2002 r. dochód 802.105, 17 zł. wykonano jako wolny od podatku.

Jak więc widać z przedstawionego schematu funkcjonowania służył on unikaniu płacenia podatku dochodowego od osób prawnych (CIT) przy wykorzystaniu instytucji przedmiotowego zwolnienia z art. 17 ust. 1 pkt. 5 ustawy o p.d.o.p. przez prowadzące działalność gospodarczą spółki.

Dlatego te już funkcjonujące na rynku ((...), (...)) (...), V. E.) zostały zbyte przez oskarżonych M. A. (1) i K. S. (1) Stowarzyszenia (...), a w tych powoływanych (T.. C., (...)) (...). Stowarzyszenie było właścicielem wszystkich udziałów, co miało uzasadnienie fiskalne nie gospodarcze, bo przecież oskarżeni mieli wystarczającą wiedzę, umiejętności i środki finansowe by prowadzić działalność bez angażowania Stowarzyszenia.

Również po to, by nie płacić, lub znacznie zmniejszyć wielkość podatku dochodowego od osób prawnych spółki zależne Stowarzyszenia (...) przelewały na jego rachunek pieniądze z prowadzonej działalności gospodarczej – podejmowane stamtąd bez zwłoki i – jak ustala Sąd Okręgowy przekazywał na powrót spółkom na ich rozwój i inwestycje.

Jak już była o tym mowa (pkt. 7 niniejszego uzasadnienia) oskarżeni M. A. (1) (k.53, 54,96, 148, t. 6), K. S. (1) (k. 14-15, 17, 68 t. 4), Z. J. (1) (k. 39, t. 9) w uznanych za wiarygodne fragmentach wyjaśnień wprost mówią, że taki był cel powołania i funkcjonowania Stowarzyszenia oraz przekazywania na jego rachunek pieniędzy ze spółek. Podatnik, co jasne, nie ma obowiązku takiego ukształtowania swej działalności by płacić jak najwyższe podatki i może w granicach prawa dążyć do minimalizacji obciążeń podatkowych.

M. A. (1) wskazuje (k. 148-150) na istniejące wątpliwości interpretacyjne i kontrowersje odnośnie warunków skorzystania ze zwolnienia przedmiotowego z art. 17 ust. 1 pkt. 5 ustawy o p.d.o.p. w związku z zawartym tam warunkiem by dochód spółek był przeznaczony na cele wymienione w ustawie i przekazany na rzecz organizacji społecznych – udziałowców (akcjonariuszy) spółek oraz brzmieniem art. 17 ust. 1b, że zwolnienie to ma zastosowanie jeżeli dochód jest przeznaczony i bez względu na termin wydatkowany na wskazane cele.

Pisze o tym również jego obrończyni (apelacja str. 8-12) szeroko cytując te wyjaśnienia gdzie oskarżony podaje, że mając wątpliwości, czy dla skorzystania ze zwolnienia konieczne jest „fizyczne” przekazanie środków Stowarzyszeniu (...) zdecydowali „ w miarę możliwości prócz tego, że przeznaczać dochody spółek na rzecz stowarzyszenia również przekazywać je fizycznie” (k. 149, t. 6).

Pieniądze przelewane na rachunek Stowarzyszenia pochodziły więc z bieżącej działalności gospodarczej spółek, a same czynności przelewania pieniędzy służyły wykazaniu spełnienia warunku przeznaczenia i przekazania dochodu organizacji społecznej by skorzystać ze zwolnienia od podatku takiego dochodu.

Tak samo wyjaśnia Z. J. (1), że przekazywanie środków pieniężnych pochodzących z zysku spółki (...) C. (k. 141 t. 9) do Stowarzyszenia (...) było nakierowane na to, by nie płacić podatków (k. 39, t. 9). Podobnie K. S. (1) mówiący o założeniu Stowarzyszenia by spółki nie płaciły podatku dochodowego od osób prawnych a oskarżeni osiągnęli w ten sposób większe zyski (k. 17, 68, t. 4). Zatem nie budzi wątpliwości, że przekazywanie pieniędzy z działalności gospodarczej spółek w których jedynym udziałowcem było Stowarzyszenie (...) na rzecz tego Stowarzyszenia służyło stworzeniu warunków do przyszłego zadeklarowania w zeznaniach o wysokości osiągniętego dochodu w roku podatkowym (CIT –8) wolnego od podatku dochodu jako przeznaczonego na cele społecznie użyteczne wymienione w ustawie i wydatkowanego na rzecz tej organizacji.

To prawda, co podnosi obrończyni M. A. (1), że kwestia przesłanek zwolnienia przedmiotowego o którym mowa budziła kontrowersje, rozbieżne interpretacje w szczególności w ówczesnym czasie wśród osób, podmiotów zajmujących się zawodowo prawem podatkowym. Potwierdzeniem jest uchwała składu 7 sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego z 20.11.2000 r. FSP 9/00 (ONSA 2001, z. 2, poz. 54) uchwała z 10.08.2009 r. II F PS 4/09 ONSA i WSA 2009 r. z. 6, poz. 104 przywołana w apelacji, wyroki tego sądu z 16.05.2005 r. FSU 156/04, LEX nr 154570 i z 18.01.2012 r., II FSK 1369/10, LEX nr 1113590.

Chodzi jednak o to, że w cyt. już wyjaśnieniach M. A. (1) wyraźnie mówił, iż po to właśnie zdecydowali się na transferowanie ze spółek do Stowarzyszenia środków finansowych mających pokrycie w dochodzie, by uniknąć owych rozbieżności, zastrzeżeń, kwestionowania samoobliczania zobowiązania podatkowego przez organy skarbowe.

Sąd Odwoławczy podziela wyrażone w powołanych judykatach poglądy co do przesłanek zwolnienia od podatku wymienionego w art. 17 ust. 1 pkt. 5 ustawy o p.d.o.p. w zw. z art. 17 ust. 1 b tej ustawy. Tak więc :

„1) ze zwolnienia może skorzystać spółka której udziałowcami (akcjonariuszami) są wyłącznie organizacje działające na podstawie ustawy – Prawo o Stowarzyszeniach;

2) celem tych organizacji jest działalność wymieniona w art. 17 ust. 1 pkt. 4 (...);

3) spółka przeznaczyła część swego dochodu na w/w cele statutowe i wydatkowała na rzecz tych organizacji” (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z 16.03.2011 r. I SA/Lu 882/10, LEX nr 847112).

Stąd „wystarczającą przesłanką zwolnienia dochodu od podatku na podstawie konkretnego punktu od 4 do 8 ust. 1 art. 17 p.d.o.p jest zadeklarowanie, iż dochód zostanie przeznaczony na cele określone w przepisach, a następnie wydatkowanie w dowolnym czasie tegoż dochodu na te cele” (wyrok NSA z 16.05.2005 r. FSU 1562/04, LEX nr 154570). Jednak konieczne jest by tak przeznaczenie jak i wydatkowanie nastąpiło rzeczywiście i na społecznie pożądane cele wymienione w art. 17 ust. 1 pkt. 4 ustawy o p.d.o.p. Powinna je charakteryzować tożsamość celu jak pisze Naczelny Sąd Administracyjny w uchwale z 20.11.2000 r., FPS 9/00.

W realiach sprawy, co wyżej wskazano, intencją oskarżonych nie było przekazanie w przyszłości na rzecz Stowarzyszenia (...) deklarowanych w zeznaniach CIT-8 kwot, lecz wykorzystanie sum z nieuiszczonego podatku dochodowego od osób prawnych na powiększenie zysku, rozwój i inwestycje spółek. Według przyjętego sposobu działania opisanego przez M. A. (1) i potwierdzonego przez K. S. (1) oraz Z. J. to przelewanie pieniędzy na rzecz Stowarzyszenia (...) przez spółki miało wypełniać ustawowy warunek wydatkowania środków na społecznie pożądane cele, a więc poprzedzało zadeklarowanie ich w zeznaniu CIT-8 jako dochodu wolnego od podatku dochodowego od osób prawnych. Takie tłumaczenie oskarżonego jest logiczne z jakiego bowiem innego powodu mieliby te pieniądze transferować Stowarzyszenia i następnie niezwłocznie je stamtąd wypłacać. Tak też rzecz całą ustala Sąd Okręgowy, dający w tej części wiarę cyt. oskarżonym, skoro pisze, że przelewając pieniądze ze spółek do Stowarzyszenia „oskarżeni zamierzali uniknąć płacenia podatku dochodowego od osób prawnych przez podmioty gospodarcze, których udziałowcem miało zostać Stowarzyszenie” (uzasadnienie str. 2, 95, 100). W innym miejscu (str. 95) Sąd I instancji niezbyt czytelnie stwierdza, że „podobnie jak przedmiotem przestępstwa oszustwa podatkowego , tak też przedmiotem przestępstwa prania brudnych pieniędzy stanowią pieniądze stanowiące kwoty uszczuplonej należności podatkowej. Kwoty stanowiące przedmiot przestępstwa skarbowego stanowią środki pieniężne, które są korzyścią majątkową uzyskaną z tego przestępstwa. Przyjęcie, przeniesienie własności lub posiadania albo inne jeszcze czynności mające za przedmioty te środki (środki pobrane z rachunku Stowarzyszenia (...)) należy traktować jako czynności wykonawcze w stosunku do środków płatniczych stanowiących korzyść majątkową z czynu zabronionego” i przyjmuje, że oskarżeni „pobierając za pomocą czeków środki pieniężne zgromadzone na rachunku Stowarzyszenia (...), przelane wcześniej przez zależne od tego Stowarzyszenia Spółki, jednocześnie składając w imieniu tych spółek nierzetelne deklaracje podatkowe (a tym samym dopuszczając się przestępstw skarbowych z art. 56 § 1 kks) oraz przeznaczając te środki na inne cele niż wynikające ze statutu tego stowarzyszenia, dopuścili się popełnienia czynu z art. 299 § 1, 5 i § 6 kk”.

Tak identyfikując czynności podejmowane przez M. A. (1), Z. J., K. S. (1) i M. S. (1) Sąd I instancji jednocześnie uzasadnia wypełnienie przez oskarżonych znamion oszustwa podatkowego (uzasadnienie str. 95-98) umieszczając wpłacenie pieniędzy ze spółek do stowarzyszenia i pobieranie ich stamtąd w ramach czynu zabronionego z art. 56 § 1 kks. Aprobując odwołuje się przeciw do wyjaśnień K. S. (1) i Z. J. (uzasadnienie str. 96) gdzie mówią oni o przekazaniu zysku ze spółek do Stowarzyszenia by nie płacić podatku dochodowego od osób prawnych. Wskazuje, że przekazywanie środków Stowarzyszenia nie wymieniało „szczegółowego tytułu prawnego” określonego w art. 17 ust.

1 pkt. 5 ustawy o p.d.o.p. Argumentuje, że spółki wykazywały w zeznaniach CIT-8 dochody wolne od podatku, choć oskarżeni „zdawali sobie sprawę, że pieniądze przelane na konto Stowarzyszenia (...) w zasadniczej części nie zostaną przeznaczone na cele statutowe” (uzasadnienie str. 97).

Trafnie więc obrońca oskarżonego K. S. (1) zwraca uwagę (apelacja str. 8-9), wspierając swój pogląd cytatami z uzasadnienia wyroku, że Sąd I instancji utożsamia realizację znamion przestępstwa prania pieniędzy ze zmierzaniem jego sprawy do uniknięcia płacenia podatku dochodowego.

Jest poza sporem, że przedmiotem czynności wykonawczej typu czynu zabronionego z art. 299 § 1 kk są wartości majątkowe środki płatnicze, instrumenty finansowe, papiery wartościowe, wartości dewizowe, prawa majątkowe, inne mienie ruchome, nieruchomości) pochodzące z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego.

Kontrowersja dotyczy tego czy te wartości mają pochodzić z czynu zabronionego bezpośrednio lub pośrednio, czy jedynie pośrednio (por. np. Kodeks karny część szczególna. Komentarz t. II pod red. A.Wąska i R.Zawłockiego, CH Beck 2010 r., nb. 62 do art. 299 kk, Kodeks karny. Komentarz LEX 2012 pod red. M.Mozgawy teza 7 do art. 299 kk postanowienie Sądu Najwyższego z 15.04.2010 r., II KK 226/09 LEX nr 590212, wyrok Sądu Najwyższego z 2.02.2011 r. II KK 159/10, LEX nr 785651, a z drugiej strony J.Długosz Przystępstwa prania pieniędzy w: Przystępstwa przeciwko mieniu i gospodarce, System Prawa Karnego, t. 9 pod red. R.Zawłockiego, CH Beck 2011 r. postanowienie Sądu Najwyższego z 1.09.2010 r. V KK 43/10, LEX nr 736526, wyroki tut. Sądu Apelacyjnego II A Ka 338/11 z 21.02.2012 r., LEX nr 1171343 i z 31.05.2010 r., II A Ka 103/10, LEX nr 621566).

Rację ma więc obrońca K. S. (1) zwracając uwagę na pewną niekonsekwencję Sądu Okręgowego cytującego (uzasadnienie str.93-94) dwa orzeczenia prezentujące odmienne sposoby rozumienia warunku o którym mowa. Powołany już wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu 31.05.2010 r. uznający, że czynności sprawcze muszą się odnosić do wartości majątkowych („brudnych pieniędzy”) pochodzących pośrednio z czynu zabronionego, natomiast postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 15.07.2009 r., II AKz 417/09, LEX nr 519695 wskazuje, że ten związek może być bezpośredni lub pośredni. Podzielając ten pierwszy pogląd trzeba zauważyć, że sygnalizowana kontrowersja nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Zarzucane oskarżonemu przelewanie środków finansowych ze spółek na rachunek Stowarzyszenia i wypłacanie ich stamtąd nie dotyczyło wartości majątkowych mających źródło w czynie zabronionym lecz w realnej działalności gospodarczej firm których jedynym udziałowcem było Stowarzyszenie (...).

Istota typu czynu zabronionego z art. 299 § 1 kk polega na podejmowaniu legalizujących czynności sprawczych w stosunku do „brudnych pieniędzy” wykazujących powiązanie z poprzedzającym „pranie” czynem zabronionym.

Tymczasem - jak wskazano – działania oskarżonych wymienione wyżej służyły stworzeniu pozorów, że kwoty uzyskane z działalności gospodarczej spółek zostały przeznaczone na społecznie pożądane cele i „fizycznie” przekazane organizacji społecznej jednemu udziałowcowi, tak by następnie w zeznaniach o wysokości osiągniętego dochodu (straty) w roku podatkowym zadeklarować je jako dochód wolny od podatku o jakim mowa w art. 17 ust. pkt. 5 ustawy o p.d.o.p. i uniknąć uiszczenia od niego należności publicznoprawnej.

Były to więc zachowania nakierowane na stworzenie warunków, przygotowanie do późniejszego złożenia urzędowi skarbowemu zeznań podatkowych CIT-8 zawierających niezgodne z rzeczywistością dane istotne dla ustalenia (gdy cały dochód wymieniono jako wolny od podatku) lub określenia wielkości zobowiązania (gdy wykazywano część dochodu jako wolny) w podatku dowodowym od osób prawnych. W tym wypadku chodziło o nieprawdziwe wskazanie, że zaistniały podstawy do skorzystania ze zwolnienia przedmiotowego z art. 17 ust. 1 pkt. 5 w zw. z art. 17 ust. 16 ustawy o p.d.o.p., a więc, że spółki przeznaczyły i przekazały wymienione w deklaracjach dochody organizacji społecznej swemu udziałowcowi na cele wymienione w ustawie.

Sąd Okręgowy trafnie przyjmuje, że dokonanie przestępstwa skarbowego z art. 56 § 1 kks następuje już z zaistnieniem narażenia na uszczuplenie należności podatkowej, co w realiach sprawy trzeba łączyć ze złożeniem przez oskarżonych

M. A. (1), K. Z. J. deklaracji podatkowych CIT - 8 zawierających nieprawdziwe dane w imieniu zarządzanych spółek których udziałowcem było Stowarzyszenie (...).

Dalszym skutkiem – który zasadnie ustala Sąd I instancji – było spowodowanie uszczuplenia zobowiązań podatkowych w podatku dochodowym od osób prawnych – spółek (...). C., (...). (...), (...), (...), (...) (...) i (...). Korzyściami związanymi z popełnieniem czynu zabronionego o jakich mowa w art. 299 § 1 kk będzie więc część środków pieniężnych spółek odpowiadająca uszczuplonej w wyniku oszustwa podatkowego należności publiczno prawnej.

Ona dopiero może być przedmiotem dalszych czynności prowadzących końcowo do „prania” wartości majątkowych pochodzących z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego. Czynności legalizacyjne muszą następować zatem po skutecznym złożeniu deklaracji podatkowej zawierającej nieprawdziwe informacje.

Transfer pieniędzy ze spółek do ich udziałowca – Stowarzyszenia wyprzedzał złożenie deklaracji CIT – 8 i służył zgodnie z zamierzeniem oskarżonych stworzeniu pozorów spełnienia warunków z art. 17 ust. 1 pkt. 5 w w.z art. 17 ust. 16 ustawy o p.d.o.p. Zasadnie więc obrońcy podnoszą, że przedmiotem tych czynności nie były „brudne pieniądze”, lecz pieniądze pochodzące z realnej działalności gospodarczej.

Nie można natomiast zgodzić się z twierdzeniami apelacji obrońców Z. J. i M. A. (1), że oskarżeni nie dopuścili się oszustwa podatkowego.

Ustawa o podatku dochodowym od osób prawnych nie zawiera warunku by dla skorzystania przez spółkę ze zwolnienia przedmiotowego z art. 17 ust. 1 pkt. 5 konieczne było wydatkowanie przez organizację społeczną środków pieniężnych przekazanych jej przez spółkę na cele społeczne wymienione w ustawie. Jest to zrozumiałe ponieważ spółka jest osobną osobą prawną od stowarzyszenia które jest jej wyłącznym udziałowcem. Nie ma więc wpływu (przynajmniej formalnie) na sposób w jaki wydatkuje ono środki przekazane mu z przeznaczeniem na pożądaną przez ustawodawcę cele. Natomiast w wypadku tożsamości osób (M. A., K. S.) zarządzających większością spółek zależnych i stowarzyszeniem znikomy zakres działalności charytatywnej stowarzyszenia, brak starań o dokumentowanie przekazywania innym środków zgodnie z celami statutowymi, decydowanie przez tych samych oskarżonych o wpłatach spółek i podejmowaniu bez zwłoki tych pieniędzy z konta Stowarzyszenia na podstawie czeków gotówkowych przez oskarżonych M. A., K. S., Z. J. potwierdza faktyczny cel ich działania (przyznany przecież przez M. A., K. S. i Z. J.) - unikanie realizacji zobowiązań podatkowych i zwiększenie przez to rentowności działalności gospodarczej. Przecież Stowarzyszenie mimo otrzymywania w 2001 r. tak znacznych kwot deklarowało w tym roku brak przychodu i dochodu (k. 56-70 – t. 15).

Jak już wykazano wyżej brak było podstaw do ujęcia w deklaracjach podatkowych CIT-8 kwot pieniędzy uzyskanych z działalności gospodarczej jako dochodu wolnego od podatku bo spełniającego warunki z art. 17 ust. 1 pkt. 5 i 17 ust. 16 ustawy o p.d.o.p. ponieważ wymienione tak sumy nigdy nie zostały przeznaczone (w szczególności przez właściwe organy spółek) i nigdy nie miały być przekazane stowarzyszeniu (...) na cele wymienione w art. 17 ust. 1 pkt. 4 ustawy o p.d.o.p. Cała operacja służyła maksymalizacji zysku z prowadzonej działalności gospodarczej poprzez wykorzystanie podmiotów (spółek) deklarujących w procesie samoobliczenia podatku wbrew prawdzie zaistnienie zdarzeń skutkujących zwolnieniem dochodu od podatku i uzyskiwaniem stąd nienależnej korzyści majątkowej polegającej na zmniejszeniu pasywów (zatrzymanie dla siebie kwot odpowiadających uszczuplonym należnościom publiczno prawnym).

Poza wyjaśnieniami oskarżonych M. A. (1), M. S. i Z. J. znikomym zakresem działalności charytatywnej Stowarzyszenia, brakiem dokumentowania tej działalności, okolicznościami przelewania i pobierania tych pieniędzy z konta Stowarzyszenia, sposobem rozliczania się przez Stowarzyszenie ze zobowiązań podatkowych (deklarowanie z zeznaniach podatkowych CIT-8 za 2000 i 2001 r. braku przychodu i dochodu) świadczy o tym także podawane w poleceniach przelewu środków ze spółek na rzecz Stowarzyszenia – udziałowca powody, tytuły tych przelewów. Mimo, że służyły dokumentowaniu, że pieniądze zostały „fizycznie” przekazane Stowarzyszeniu to przecież jako tytuły transferu pieniędzy nie były wskazywane cele wymienione w art. 17 ust. 1 pkt. 4 ustawy o p.d.o.p. lecz cyt. już wyżej:

„przekazanie środków”, „przekazanie dywidendy”, „zaliczka na poczet dywidendy”, „przyszły zysk”. Każdy podatnik, co nie powinno budzić wątpliwości, ma prawo postępować tak by osiągać efekt zmniejszenia lub wyeliminowania obciążenia podatkowego pod warunkiem prawidłowego wykonania obowiązków wynikających z prawa podatkowego.

W szczególności dotyczy to podania prawdy w deklaracji podatkowej, a więc wymienienia odpowiadających rzeczywistości danych istotnych dla ustalenia treści zobowiązania podatkowego oraz ich właściwej kwalifikacji pod kątem regulacji odnoszących się do danego podatku (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 12.09.2005 r., SK 13/05, OSK-A 2005, z. 8 poz. 91).

W sytuacji więc, gdy stwierdzenia zawarte w deklaracjach podatkowych CIT – 8 o przeznaczeniu na rzecz udziałowca – organizacji społecznej i wydatkowaniu dochodu (jego części) na społecznie pożądane cele wymienione w art. 17 ust. 1 pkt. 4 były fikcyjne o czym oskarżeni wiedzieli, bo inny był ich cel działania to nie budzi wątpliwości, że podali oni nieprawdę w deklaracjach podatkowych wprowadzając w błąd organ podatkowy nie tylko narażając, ale powodując uszczuplenie podatku dochodowego od prawnych.

Podatnikami tego podatku były spółki. Ich sprawami gospodarczymi jako prezesi zarządów, lub faktycznie (M. A. w spółce (...). (...)) zajmowali się oskarżeni: M. A. (1) (T.. C., (...), (...), (...), (...)), K. S. (1) ((...), (...)) od 15.03.2002 r.), I Z. J. (1) (T.. C. do 25.02.2002 r. Sąd odpowiadają za czyn z art. 56 §1 kks stosownie do art. 9 § 3 kks.

Porozumienie oskarżonych M. A. (1) i K. S. (1) i M. S. (1) i Z. J. (który przystąpił do niego już po powstaniu Stowarzyszenia (...)) obejmowało wykorzystanie regulacji dotyczącej zwolnienia przedmiotowego od podatku dochodowego od osób prawnych do tego by unikać regulowania zobowiązań podatkowych w tym podatku przypadających od spółek w oparciu o które prowadzili działalność gospodarczą. Istotnym elementem przyjętego sposobu działania był transfer pieniędzy z bieżącej działalności spółek do ich jedynego udziałowca – Stowarzyszenia (...) co miało dowodzić spełnienia warunku skorzystania ze zwolnienia dochodu od podatku a następnie wypłacanie tych pieniędzy by trafiły one na powrót do spółek już bez formalnej podstawy.

Brak dostatecznych podstaw by uznać, że oskarżony M. S. (1) zajmował się sprawami gospodarczymi którejś ze spółek. Nie ustalił też tej okoliczności Sąd I instancji (art. 434 § 1 kpk, art. 443 kpk). Natomiast oskarżony ten był zaangażowany w realizację porozumienia nie tylko zakładając Stowarzyszenie które stało się wyłącznym udziałowcem spółki powołanej przez oskarżonego i K. S. (1), kontaktując się z formalnym prezesem Stowarzyszenia (...) i wreszcie odbierając pieniądze (555.000 zł.) z rachunku Stowarzyszenia na podstawie czeków gotówkowych, a następnie przekazując je współoskarżonym. Podejmowanie pieniędzy wpłaconych przez spółki w których udziałowcem było Stowarzyszenie (...) było istotnym wkładem w przyjęty przez oskarżonych sposób działania służącym pozorowaniu wystąpienia okoliczności istotnych z punktu widzenia instytucji zwolnienia przedmiotowego, które potem wymieniali w deklaracji CIT - 8.

M. S. (1) miał przy tym świadomość, że oskarżeni z którymi współdziałał zajmują się sprawami gospodarczymi spółek, w tym i związanymi ze zobowiązaniami podatkowymi unikaniu ich regulowania służyły przecież podejmowane czynności. Sąd jako współsprawca może odpowiadać na podstawie art. 56 § 1 kks choć sam tych cech nie ma (art.21 § 2 kk w zw. art. 20 § 2 kks).

W okresie ustalonym przez Sąd I instancji (26.06.2001 r.- 22.11.2002 r.) kierowane przez oskarżonych spółki złożyły następujące deklaracje podatkowe CIT-8 zawierające nieprawdziwe dane o dochodzie wolnym od podatku:

- T.. C. (...).10.2001 r. za okres 1.09.2000 – 31.12.2000 r. dochód wolny - 440.000 zł. i 2.10.2002 r. za 2001 roku dochód wolny 675.000 zł. stąd uszczuplenie podatkowe wynosi łącznie 321.000 zł. (132.000 zł. + 189.000 zł),

- (...). (...) – 2.10.2001 r. za okres od 1.10.2000 do 31.12.2000 r. dochód wolny 273.965, 82 zł. i 30.09.2002 r. dochód wolny 483.000 zł. stąd łączne uzyskanie podatku wynosi 217.140 zł. (81.900 + 134.240),

- (...) 2.10.2002 r. za 2001 rok dochód wolny 545.000 zł. a więc uszczuplenie w podatku – 152.600 zł.,

- (...) (...) 2.10.2002 r. za 2001 r. dochód wolny 343.000 zł. a więc uszczuplenie podatkowe wynosi 96.040 zł. ,
- (...) – 2.10.2002 r. za 2001 rok dochód wolny 2.900 zł. stąd uszczuplenie podatkowe wynosi 812 zł.,
- (...) – 3.10.2001 r. za listopad i grudzień 2000 r. dochód wolny 100.000 zł. i 3.04.2002 r. dochód wolny 802.105,17
łącznie uszczuplenie podatkowe wynosi 254.589 zł. (30.000 zł. + 224.589 zł).

W rezultacie suma uszczuplonego wszystkimi tymi zachowaniami oskarżonych podatku dochodowego od osób prawnych w okresie 26.06.2001 r. – 21.11.2002 r. to 1.043.081 zł. Ponieważ Sąd Okręgowy ustalił końcową datę przestępczych działań oskarżonych na 21.11.2002 r. to niemożliwe było uwzględnienie uszczuplenia tego podatku za 2002 r. ponieważ deklaracje CIT-8 za ten rok składne były przez oskarżonych już po wskazanej dacie – w 2003 r.

Wielka wartość to taka, która w czasie popełnienia czynu zabronionego przekracza tysiącrotną wysokość najniższego wynagrodzenia za pracę (art. 53 § 16 kks w brzmieniu przed 17.12.2005 r.). Najniższe wynagrodzenie to 760 zł. (Dz. U.2000 r. Nr 121, poz. 1308) co daje 760.000 zł. Tak więc uszczuplona należność publicznoprawna jest wielkiej wartości (podobnie będzie przy przyjęciu, że chodzi o minimalne wynagrodzenie – art. 53 § 16 kks w brzmieniu od dnia 17.12.2005 r.), a zachowania oskarżonych M. A. (1), K. S. (1), Z. J. i M. S. (1) należało zakwalifikować z art. 56 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 38 § 2 pkt. 1 kks.

Analiza kilkakrotnych nowelizacji Kodeksu karnego skarbowego do daty orzekania prowadzi do wniosku, że względniejsze dla oskarżonych jest brzmienie ustawy do dnia 30.04.2004 r. ze względu na niższą bo wynoszącą 2 lata górną granicę ustawowego zagrożenia kary pozbawienia wolności oraz poszerzony z dniem 1.05.2004 r. zakres penalizacji (Dz. U. z 2003 r. Nr 162, poz. 1569) choć w części nie odnoszącej się do oskarżonych. W tym też okresie (przed 17.12.2005 r.) nadzwyczajne obostrzenie kary z art. 38 § 2 pkt. 1 kks miało charakter fakultatywny.

Uwzględniając kwalifikację prawną czynu który realnie popełnili oskarżeni zagrożony jest on karą pozbawienia wolności do 2 lat. Stosownie do art. 44 § 1 pkt. 2 i § 3 kks przedawnienie karalności przestępstwa skarbowego którego się dopuścili oskarżeni następuje po upływie 5 lat liczonych od końca roku w którym upłynął termin płatności należności publicznoprawnej (a więc od 31.12.2002 r.).

Tylko jeśli w tym okresie wszczęto postępowanie przeciwko nim karalność przestępstwa skarbowego ustanie z upływem kolejnych pięciu lat (art. 44 § 5 kks).

Sąd Okręgowy i prokurator trafnie dostrzegają, że doszło do przedawnienia karalności przestępstwa skarbowego polegającego na złożeniu zawierających nieprawdziwe dane deklaracji podatkowych i uszczupieniu w ten sposób podatku dochodowego od osób prawnych wielkiej wartości.

Wszczęcie postępowania karnego przeciwko sprawcy następuje z chwilą wydania postanowienia o przedstawieniu zarzutów obejmującego ten czyn wobec podejrzanego, którego potem okazał się sprawcą.

Postanowienia takie zostały wydane w stosunku do oskarżonych:

- M. A. (1) - w dniu 12.02.2010 r. (k.4-19 t. 8),
- M. S. (1) - w dniu 16.03.2010 r. (k. 109-117 t.4),
- K. S. (1) - w dniu 24.03.2010 r. (k. 244-256 t. 4),
- Z. J. - w dniu 25.02.2010 r. (k. 6-25 t. 11).

Wcześniej co prawda oskarżonym zarzucono pranie pieniędzy (M. A. 24.05.2002 r., K. S. 26.05.2004 r., M.S. 26.05.2004 r., Z. J. 26.05.2004 r.), ale dotyczyło to zupełnie innych zachowań bo związanych z legalizacją wartości

majątkowych pochodzących z korzyści związanych z „nieopodatkowaną działalnością” tj. wystawianiem tzw. „pustych” faktur.

W rezultacie przedawnienie karalności oskarżonych M. A. (1), K. S. (1), M. S. (1) i Z. J. za czyn z art. 56 § 1 kk w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 38 § 2 pkt. 1 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.04.2004 r. (art. 2 § 2 kks) nastąpiło z dniem 1.01.2008 r. (art. 44 § 1 pkt. 1 i § 3 kks).

Stąd konieczne było uchylenie zaskarżonego wyroku w omawianym zakresie (pkt. I i II części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku) i umorzenie postępowania o ten czyn na podstawie art. 17 § 1 pkt. 6 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks w stosunku do oskarżonych M. A. (1), Z. J., K. S. (1) i M. S. (1), (art. 439 § 1 pkt. 9 kpk).

Następstwem takiego orzeczenia była utrata mocy kar łącznych pozbawienia wolności orzeczonych wobec K. S. (1) i M. A. (1) (art. 575 § 2 kpk).

9. Apelacja obrończyni M. A. (1) w części gdzie kwestionuje podstawę faktyczną przypisania temu oskarżonemu przestępstwa z art. 286 § 1 kk, art. 297 § 1 kk, art. 270 § 1 kk, 310 § 2 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk jest zasadna tylko częściowo.

Słusznie skarżąca podważa ustalenie, które znalazło się w opisie czynu przypisanego (pkt. III części rozstrzygającej i pkt. V części wstępnej zaskarżonego wyroku), że oskarżony M. A. (1) wiedział, iż „transakcja zakupu linii technologicznej jest fikcyjna”. Z żadnego dowodu nie wynika, by oskarżony informował bank – kredytodawcę, że taki środek trwały spółka (...) posiada lub chce zakupić. (por. wyjaśnienia M. A. – k. 58, 92 t. 6, 16057, K. S. – k. 16, 75,76,89 t. 4, 76-80 t. 28, Z. J. – k. 86 t. 10, J. G. – k. 16122-16123, J. P. – k. 6-10 t. 12, 16065v-16066 zeznania M. F. – k. 16206, J.Kowarko – k. 16207, 10-11 t. 41, M. M. k. 16555, 133-134 t. 50, 50-51 t. 55, A. F. – k. 16222 – 16225, t. 55, wniosek kredytowy k. 91 t. 56, mikroraport kredytowy - k. 53-59 t. 28, notatka ze spotkania z klientem – k. 69 t. 28, umowa kredytowa – k. 84-86 t. 56).

M. kredytowy z 30.08.2001 r. (k. 53-59 t. 28) wymienia natomiast nabycie przez spółkę (...) maszyny do formowania profili stalowych i ujęcie jej jako majątku trwałego. O tym, że spółka (...) była wtedy właścicielem tego narzędzia mówi opinia biegłego z zakresu księgowości T. Z. (k. 8-68 t. 56) aprobowana przez Sąd I instancji, co trafnie dostrzega obrończyni (apelacja str. 13-14). Dalszą rzeczą jest, że urządzenie to znajdowało się od 4.06.2001 r. w firmie (...), która faktycznie je użytkowała (por. cyt. opinię – k. 24 t. 56, protokół przekazania – k. 48 t. 54, oświadczenie (...) k. 47, t. 54).

Ta ostatnia okoliczność tylko potwierdza trafność ustalenia Sądu dotyczącego podania przez oskarżonego podczas starań o udzielenie kredytu nieprawdziwej informacji o poszerzeniu działalności spółki o produkcję profili stalowych. M. A. nie wyjaśnia przecież by kierując spółką (...) zamierzał podjąć taką działalność. Tak samo rzecz przedstawiają zatrudnione w spółce główna księgowa A. F. (2) i prowadząca bieżącą działalność firmy (...).

Obie kobiety zeznają (k. 10, t. 55, k. 133, t. 50), że spółka (...) nabywała stal, zlecała jej profilowanie, cięcie innych podmiotom, a następnie zbywała uzyskany produkt, zaś narzędzie nadające się do produkcji, którego była właścicielem, przekazała innej firmie. Tak więc wbrew oświadczeniu oskarżonego spółka nie zamierzała produkować wzmocnień stalowych do profili okiennych.

Rację ma także obrończyni gdy wskazuje na błędność ustalenia Sądu I instancji o fikcyjności transakcji sprzedaży profili stalowych między spółkami (...) wynikającą z dowodów które ten Sąd uznał za wiarygodne.

Cytowany przez Sąd Okręgowy biegły T. Z. (2) po analizie dokumentów (...) spółki (...) stwierdził, że prowadziła ona rzeczywistą działalność gospodarczą z wyjątkiem niektórych transakcji zakwestionowanych przez (...) (uzasadnienie str. 86). W innym miejscu Sąd za biegłym stwierdza (uzasadnienie str. 106), że braki dokumentacji księgowej uniemożliwiły określenie które z transakcji spółki były pozorne, co zresztą stanowiło jedną z przyczyn uniewinnienia K. S. (1) od zarzutu prania pieniędzy „z nieopodatkowanej działalności gospodarczej (...)” (pkt VIII części wstępnej wyroku).

Te stwierdzenia biegłego aprobowane przecież i przywoływane przez Sąd I instancji są zbieżne z rezultatami kontroli skarbowej w spółce (...) (k.5-7, t. 54). Faktury nr (...) z 27.07.01 r., 11/01/ (...) z 31.07.2001 r., 8/01/ (...) z 13.07.2001 r. i 9/01/ (...) z 18.07.2001 r. zostały ujęte w rejestrze sprzedaży za lipiec 2001 r. wraz z dokumentami W-Z i są zgodne z tymi posiadanymi przez (...), a wartość tej transakcji i VAT wymienione w deklaracji VAT-7 za lipiec 2001 r.

Dowód ten podobnie jak opinia biegłego nie zostały zakwestionowane przez Sąd I instancji w omawianej tu części, a potwierdzają realność transakcji o których mowa na co słusznie zwraca uwagę apelująca (str. 15).

Nie wydaje się przy tym by K. S. (1) potwierdził, że faktury sprzedaży spółce (...), wystawione przez niego w imieniu spółki (...) obrazowały niezrealizowane zdarzenia gospodarcze (k.16, 75, 89, t., k. 76-78, t. 28) jak to przyjmuje Sąd Okręgowy (uzasadnienie str. 90, 120). Stwierdza przecież (k.76, t. 4), że obrót stałą funkcjonował. To, że stała była gięta w (...), a firma którą zarządzał tylko prze fakturowywała nie oznacza fikcyjności faktur którymi obciążał w imieniu (...) spółkę (...).

To na czym polegała współpraca między wskazanymi spółkami w zakresie wytwarzania wzmocnień stalowych do profili okiennych, dobrze opisuje M. M. (3) faktycznie organizująca działalność gospodarczą firmy (...) (k.133 t. 50, k. 27 t.55, k. 16556). Cytuje ją zresztą Sąd Okręgowy (uzasadnienie str. 83-84).

Podzielając wątpliwości świadka co do ekonomicznej potrzeby zaangażowania w proces wytwarzania profili okiennych spółki (...) warto zauważyć, że (...) był takim samym pośrednikiem jak (...). Przecież ta spółka również nie dokonywała gięcia stali lecz zlecała je (...) w B.. Producent okien mógłby kupować stal u producenta i zlecać profilowanie (...) lub (...) mógłby nabywać stal od U. wszystko bez zaangażowania ogniwa pośredniego jakim był (...). Sama obecność takiego, czy kolejnych pośredników nie musi dowodzić fikcyjności transakcji.

M. M. (3) podaje, że J. G. (1) z M. A. (1), K. S. (1) poinformował ją o nawiązaniu współpracy z firmą (...) w zakresie wytwarzania profili stalowych (k. 27, t. 55). Zdaniem świadka firma nie traciła na włączeniu kolejnego pośrednika (...) któremu zbywała kupione w U. stal ta spółka zlecała jej profilowanie w (...), a następnie odsprzedawała wytworzone profile spółce (...). M. M. (3) pamięta przy tym faktury wystawione przez (...) w B. obciążające spółkę (...), co również przekonuje o realności transakcji. (...) mogła przecież wykonać sama usługę gięcia stali. Lub zlecić to innemu podmiotowi dysponującemu odpowiednimi urządzeniami. W obu wypadkach ta spółka będzie odpowiedzialna w ramach umowy o współpracy wobec firmy (...) za wykonanie gięcia stali i po zrealizowaniu usługi wystawi fakturę, która nie będzie fikcyjną, lecz dokumentuje realną zaszłość gospodarczą.

Stąd obarczone błędem dowolności było ustalenie sądu, że „przedkładane, stwierdzające nieprawdę faktury nie mają odzwierciedlenia w rzeczywistym obrocie gospodarczym” (pkt V części wstępnej, pkt III części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku), co zasadnie podnosi apelacja obrończyni M. A. (1).

Uwzględnienie powyższych zarzutów nie oznacza by było zasadne żądanie uniewinnienia oskarżonego od przypisanego mu oszustwa na szkodę Banku (...).

Trzeba przypomnieć następujące okoliczności oczywiście trafnie ustalone przez Sąd Okręgowy, a przekonujące, że oskarżony M. A. (1) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził w błąd pokrzywdzony bank, doprowadzając go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem:

1. w § 2.02 umowy o dewizowy kredyt obrotowy nr (...) (k.84-86, t. 56) działając w imieniu spółki (...) oskarżony oświadczył, że posiada zdolność prawną do zawarcia umowy, choć jej przedmiotem było zaciągnięcie zobowiązania o wysokości przekraczającej dwukrotność kapitału zakładowego, a M. A. (1) nie dysponował konieczną uchwałą wspólników zezwalającą na to (art. 230 k.s.h.), zważywszy na konsekwencje tego braku (art. 17 § 1 k.s.h. w ówczesnym brzmieniu), bank nie rozporządziłby mieniem niezależnie od stopnia łatwości zorientowania się w tym. Późniejsza uchwała zgromadzenia wspólników z 15.11.2010 r. (k.24, t. 43) dotyczyła innego kredytu i innego zarządu;

2. oferowanym przez oskarżonego zabezpieczeniem spłaty kredytu była hipoteka umowna (75.000 euro) na nieruchomości będącej własnością (...) Sp. z o.o. przy czym uprawniony do działania w jej imieniu prezes Zarządu J. G. (1) nie tylko nie wyraził zgody na ustanowienie hipoteki, ale nawet nie wiedział o staraniach M. A. (1) o kredyt, zatem to wymienione w umowie zabezpieczenie faktycznie nie istniało, o czym oskarżony wiedział, trudno oczekiwać by wiedząc o tym pokrzywdzony bank zawarł umowę kredytową na takich warunkach;

3. zwłaszcza, że równie fikcyjne było kolejne zabezpieczenie – weksle in blanco z klauzulą bez protestu wystawione przez (...) spółka z o.o. poręczone przez Stowarzyszenie (...), skoro w imieniu kredytobiorcy działał M. A. (1) nie dysponując uchwałą wspólników o jakiej mowa w art. 230 k.s.h., zaś podpisy prezesa Stowarzyszenia (...) na wekslach i deklaracji wekslowej zostały podrobione.

Osobą ubiegającą się o kredyt był M. A. (1), a nie inne działające w imieniu spółki (...), co wynika z wyjaśnień J. P., J. G., K. S., dokumentów bankowych, a i relacji samego M. A.. Z zeznań J. B. (1) (k.16144-16145, 16547) ówczesnego prezesa Stowarzyszenia (...) wynika, że oskarżony (ani nikt inny) nie zwracał się do niego by w imieniu Stowarzyszenia poręczył weksle in blanco wystawione przez spółkę której było udziałowcem, co stanowiło jeden z warunków udzielenia kredytu.

M. A. (1) wiedział więc, że świadek nie mógł poręczyć tych weksli, ani podpisać deklaracji wekslowej, niezależnie od tego czy był obecny podczas podrobienia podpisów J. B. (1) na tych dokumentach, lub potwierdzenia przez oskarżoną J. P. (1), że podpis na deklaracji wekslowej złożył prezes Stowarzyszenia (...). Odwoływanie się do zeznań M. F. (3) nie podważa stanowiska Sądu I instancji ponieważ świadek opisuje wynikające z regulacji bankowych warunki złożenia podpisu przez poręczyciela, a nie to w jakich okolicznościach oskarżona J. P. (1) potwierdziła podpisanie deklaracji wekslowej, bo tego nie wie. M. A. (1) miał więc pełną świadomość, że oferowane zabezpieczenie kredytu jest fikcyjne i chciał jego ustanowienia w takiej właśnie postaci.

Ustalenie, że oskarżony zataił fakt, iż zbywcą jest spółka której jedynym udziałowcem jest Stowarzyszenie (...) jest trafne. Notatka ze spotkania z klientem (k.69, t. 28) czyli M. A. (1) oraz mikroraport kredytowy (k.53-59, t. 28) obejmują to co oskarżony przekazał i okazał J. P. (1) stąd twierdzenie obrończyni, że nie miał wpływu na treść tych dokumentów nie jest uzasadnione. Charakterystyczna jest w tej mierze treść mikroraportu gdzie wśród spółek których udziałowcem było Stowarzyszenie (...), nie jest wymieniona tylko (...), a więc wystawca faktur które posłużyły do wykorzystania kredytu. M. sporządzała J. P. (1), ale na podstawie danych przekazanych przez oskarżonego. Okoliczność ta potwierdza przedstawione intencje M. A. (1). Ważniejsza jest jednak treść wniosku kredytowego pokrzywdzonego przez oskarżonego (k. 91, t. 56) gdzie jako istotne z punktu widzenia kredytodawcy wymienia się powiązania kapitałowe i organizacyjne. Oskarżony wskazał jako podmiot dominujący Stowarzyszenie (...) rezygnując z podania, że podmiot ten jest również udziałowcem spółki (...) a kredyt miałby służyć finansowaniu transakcji między firmami w których wszystkie udziały należą do tej samej organizacji. Wszystkie te okoliczności zasadnie przekonały Sąd Okręgowy, że oskarżony wprowadził w błąd Bank (...) co do zamiaru spłacenia kredytu.

Słusznie też ten Sąd zwraca uwagę na zachowanie M. A. (1) po uzyskaniu kredytu, kiedy nie będąc już prezesem zarządu (...) zapewniał bank, że opóźnienie w spłacie odsetek było rezultatem błędnej interpretacji harmonogramu spłaty kredytu, po czym uiszczanie tych wymaganych należności nadal nie następowało, mimo – jak twierdzi obrończyni – dobrej kondycji finansowej spółki. To zachowanie po wyłudzeniu kredytu mogło utwierdzić Sąd Okręgowy w przekonaniu o zamiarze jaki towarzyszył M. A. (1) w czasie popełnienia przestępstwa, podobnie jak kontrowersja występująca między Z. J. (1) (do którego końcowo trafiły pieniądze), M. A. (1) (który kredyt zaciągnął) i J. G. (1) (który w czasie zawierania nie wiedział o zaciągnięciu kredytu lecz potem został prezesem zarządu (...)), o to kto będzie spłacał kredyt (uzasadnienie str. 118). Wniosek Sądu I instancji, że wprowadzenie w błąd dotyczyło tak intencji wykonania zaciągniętego zobowiązania jak i możliwości czynienia tego, jest także w świetle tej ostatniej okoliczności prawidłowy. W tym kontekście trzeba przypomnieć że o staraniach M. A. (1) o udzielenie kredytu nie wiedziały osoby zatrudnione w Spółce (...), ani jej wiceprezes J. G. (1) faktycznie nią kierujący, co jest niezrozumiałe jeśli

zważyć na wielkość zaciąganego zobowiązania mającego służyć finansowaniu bieżącej działalności firmy zgodnie z deklarowanym przez oskarżonego celem.

Z tych względów stanowisko Sądu Okręgowego odnośnie wyczerpania znamion strony przedmiotowej i podmiotowej kwalifikowanej postaci przestępstwa oszustwa z art. 294 §1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. jest prawidłowe.

Inaczej rzecz się ma z przyjęciem, że wskazany zbieg przepisów ustawy obejmuje także art. 270 § 1 k.k. i art. 310 § 2 k.k.

Nie jest kwestionowane prawidłowe ustalenie, że weksel in blanco może być przedmiotem czynności wykonawczej z art. 310 § 2 k.k. jako dokument uprawniający do otrzymania sumy pieniężnej (por. np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 20.05.2010 r., II AKo 105/10 KZS 2010 r., z. 10. poz. 43), a sfałszowanie na nim podpisu poręczyciela jest jego podrobieniem.

Oskarżony, co jasne w świetle przytoczonych już wyżej argumentów, miał świadomość, że przekazywane J. P. (1) – pracownicy banku – kredytodawcy weksle in blanco muszą zawierać podrobiony podpis poręczyciela – J. B. (1) działającego w imieniu Stowarzyszenia (...). Takie przekazanie musi być traktowane jako puszczenie w obieg co jest jednym z alternatywnych czynności czasownikowych z art. 310 § 2 k.k., co wynika z cyt. w apelacji (str. 17) fragmentu Komentarza do części szczególnej Kodeksu karnego pod red. Andrzeja Wąska.

Rzecz w tym, że – jak trafnie dostrzega obrończyni – znamienia tego nie zawiera opis czynu przypisanego M. A. (1). Rozważania, czy stwierdzenie, że oskarżony „posłużył się również czekami in blanco na których sfałszowano podpisy J. B. (1)”, znajdujące się w uzasadnieniu (str. 121), odpowiada ustawowemu znamieniu puszczenia w obieg jest bezprzedmiotowe skoro brak go w opisie czynu przypisanego (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z 23.06.2010 r., III KK 37/09, LEX nr 598844). To przecież w wyroku – jego części rozstrzygającej – znajdują się oświadczenia woli sądu w tym i wskazanie jaki czyn został oskarżonemu przypisany, dyspozycję jakich przepisów ustawy karnej czyn ten wyczerpuje, jako kara, środki karne i na jakiej podstawie zostały za ten czyn orzeczone. Natomiast odrębne od wyroku uzasadnienie zawiera oświadczenie wiedzy sądu o przedmiocie procesu.

Uznając M. A. (1) „winnym popełnienia czynu opisanego w pkt V części wstępnej wyroku” (pkt III części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku), Sąd Okręgowy przypisał oskarżonemu czyn w takim kształcie jak to ujął prokurator w skardze zasadniczej (por. wyrok Sądu Najwyższego z 4.10.2011 r., III KK 38/11, LEX nr 1044031). Ten rozbudowany opis w interesującej tu części zawiera stwierdzenie, że M. A. (1) wprowadzając w błąd pracowników pokrzywdzonego banku doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem „poprzez wskazanie jako prawnego zabezpieczenia udzielonego kredytu (...) weksla in blanco poręczonego przez Stowarzyszenie (...) na którym podrobiony został podpis J. B. (1)”. Wskazać to tyle co „pokazać gdzie coś się znajduje, skierować czyjś wzrok, uwagę na coś, kogoś” (Słownik języka polskiego, t. III pod red. M. Szymczaka, Warszawa 1993 r., str. 764). Nie budzi więc wątpliwości, że zawarte w wyroku ustalenie co do sposobu działania z podrobionym wekslem in blanco nie zawierało żadnego ze znamion czasownikowych alternatywnie wyliczonych w art. 310 §2 k.k. Wskazanie tego podrobionego dokumentu nie oznacza jego puszczenia w obieg, przyjęcia, przechowywania, przewożenia, przenoszenia, przesyłania ani pomocy do jego zbycia lub ukrycia. Przedstawione tu postąpienie stanowi obrazę art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k.

W aktualnej sytuacji procesowej gdzie wyrok został zaskarżony tylko na korzyść oskarżonego uzupełnienie opisu czynu przypisanego o brakujące znamię jest niemożliwe w postępowaniu odwoławczym (art. 434 § 1 k.p.k.), wykluczone jest także (art. 443 k.p.k.) w ewentualnym postępowaniu ponownym. Stąd konsekwencją działania zakazu reformationis in peius musiało być wyeliminowanie z podstawy skazania art. 310 § 2 k.k. wobec zdekompletowania znamion tego typu czynu zabronionego w opisie czynu przypisanego.

Taka sama sytuacja dotyczy przyjęcia zbiegu oszustwa z art. 270 § 1 k.k. co miałyby się odnosić do podrobienia na wniosku o wpis hipoteki umownej podpisu J. G. (1) – prezesa zarządu spółki (...) właściciela nieruchomości oferowanej jako zabezpieczenie kredytu. W tym zakresie opis czynu przypisanego poprzestaje na stwierdzeniu, że oskarżony M. A. (1) wiedział o tej sytuacji. Ustalenie to jest prawdziwe niezależnie od kwestii czy oskarżony przebywał

w kraju w chwili złożenia do Sądu Rejonowego w Brzegu wniosku o wpis. M. A. (1) – o czym była wyżej mowa – wiedział, że nie dysponuje zgodą spółki (...) będącej właścicielem nieruchomości na ustanowienie hipoteki. Po zawarciu umowy kredytowej i wskazaniu tam powyższego zabezpieczenia dla wykorzystania kredytu potrzebne było udokumentowanie bankowi złożenia przez właściciela nieruchomości wniosku o wpisanie hipoteki. Skoro więc J. G. (1) uprawniony do działania w imieniu spółki władającej nieruchomością, nie wiedział o staraniach oskarżonego, to dla M. A. (1) musiało być jasne, że podpis J. G. (1) pod wnioskiem do sądu o wpis hipoteki będzie podrobiony. Jednak świadomość oskarżonego o podrobieniu dokumentu o którym mowa nie jest żadnym ze znamion czasownikowych z art. 270 § 1 k.k., który wymienia podrobienie, przerobienie dokumentu lub używanie takiego jako autentycznego. Również w tym wypadku związanie zakazem reformationis in peius (art. 434 § 1 k.p.k., art. 443 k.p.k.) powoduje, że ustalenie brakującego znamienia jest niemożliwe tak w tym postępowaniu odwoławczym jak i przyszłym na skutek uchylecia wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Dlatego niezbędne było wyeliminowanie z podstawy skazania za omawiany czyn art. 270 § 1 k.k.

Taka łagodniejsza ocena prawnokarna działania oskarżonego M. A. (1) oraz upływ ponad 10 lat od czasu popełnienia przestępstwa podczas których oskarżony przestrzegał porządku prawnego, przekonała o konieczności złagodzenia do roku i 6 miesięcy orzeczonej kary pozbawienia wolności. Cechy rażącej, niewspółmiernej surowości nie miała kara grzywny orzeczona wobec oskarżonego za ten czyn.

Orzekając wobec oskarżonego M. A. (1) karę łączną pozbawienia wolności (art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k.), Sąd Apelacyjny zastosował zasadę absorpcji uwzględniając relację czasową oraz podmiotową i przedmiotową między realnie zbiegającymi się przestępstwami. Na marginesie można zauważyć, że rozważanie, czy dalsze czynności podejmowane przez oskarżonych w stosunku do pieniędzy uzyskanych w wyniku oszustwa, nie stanowiły występku prania pieniędzy, było niemożliwe. Sąd Okręgowy rozstrzygnął bowiem, że pierwotnym czynem zabronionych było oszustwo podatkowe z art. 56 §1 k.k.s. i czynienie innych ustaleń nie było możliwe z racji zakazu reformationis in peius (art. 434 § 1 k.p.k., art. 443 k.p.k.).

10. Zasadna jest apelacja obrońcy oskarżonego K. S. (1) w części gdzie kwestionuje przypisanie występku z art. 18 §3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., choć nie z powodu tam podanego.

Pomocnictwo (podobnie jak podżeganie) stanowi odrębny typ czynu zabronionego. Jego znamiona określone są w art. 18 § 3 k.k. oraz w przepisie części szczególnej Kodeksu karnego (ustawy szczególnej) określającym czyn zabroniony którego popełnienie wspiera pomocnik.

Strona podmiotowa pomocnictwa określona w art. 18 § 3 k.k. polega na zamiarze popełnienia czynu zabronionego przez inną osobę, co stosownie do art. 9 § 1 k.k. oznacza zamiar bezpośredni lub ewentualny. Jest ona zrelacjonowana do znamion przedmiotowych pomocnictwa jako odmiennego rodzajowo typu czynu zabronionego : czynnościowego wymienionego w art. 18 § 3 k.k. oraz charakteryzującego przedmiot ułatwiania co zawiera przepis części szczególnej k.k. lub ustawy szczególnej. Nie ma więc podstaw by sięgać do tych treści przepisu części szczególnej k.k. które odnoszą się do świadomości i woli sprawcy, co byłoby sprzeczne z zasadą nieakcesoryjności odpowiedzialności pomocnika.

Dlatego Sąd Apelacyjny nie podziela cyt. w apelacji obrońcy K. S. (1) poglądu, że pomocnictwo z zamiarem ewentualnym nie może odnosić się do przestępstw, które mogą być popełnione przez sprawcę głównego tylko z zamiarem ewentualnym (wyrok Sądu Najwyższego z 8.04.1982 r., II KR 53/82, OSNPG 1982, z. 8, poz. 118, podobnie wyrok Sądu Najwyższego z 11.10.2011 r., V KK 81/11 LEX nr 1044082, odmiennie wyrok tut. Sądu Apelacyjnego z 29.06.2011 r., II AKa 150/11, LEX nr 1135332).

Nie oznacza to akceptacji rozstrzygnięcia Sądu I instancji podjętego wskutek nietrafnych ustaleń faktycznych nie mających wsparcia w dowodach powołanych na ich uzasadnienie.

Ułatwienie M. A. (1) doprowadzenia banku do niekorzystnego rozporządzenia mieniem miało polegać na wystawieniu przez K. S. (1) jako prezesa (...) faktur sprzedaży spółce (...) nie mających odzwierciedlenia w rzeczywistym obrocie gospodarczym oraz przekazaniu otrzymanych stąd pieniędzy Stowarzyszeniu (...).

O braku podstaw do ustalenia, że faktury o numerach od (...) (...) nie oddawały rzeczywistych zaszczości gospodarczych była już mowa wyżej (pkt 9). Tu można dodać, że z wyjaśnień K. S. (1) nie wynika, by wiedział o staraniach M. A. (1) o udzielenie (...) spółce (...). Wyjaśnienia J. G. (1) (k.16121v-16124) nie wskazują by było inaczej wbrew temu co przyjmuje Sąd Okręgowy (uzasadnienie str. 90), który nie tłumaczy jaka część tej relacji prowadzi do podważenia wyjaśnień K. S. (1).

Dla przypisania temu oskarżonemu, że wspierał popełnienie oszustwa przez M. A. (1) konieczne byłoby wykazanie, że wiedział nie o staraniach o kredyt (co nie jest czynem zabronionym), ale chciał lub przewidywał możliwość i godził się, że wystawiając fakturę ułatwia M. A. (1) wprowadzenie w błąd banku i doprowadzenie go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Sąd I instancji nie wykazuje by okoliczność ta zaistniała, a i zebrane dowody nie wskazują na jej występowanie.

Skoro pomocnictwo polega na ułatwianiu popełnienia czynu zabronionego, to musi nastąpić przed lub najpóźniej podczas wykonywania czynu przez sprawcę głównego, a nie po jego zakończeniu. Tak więc przelanie pieniędzy pochodzących z udzielonego przez bank wskutek niekorzystnego rozporządzenia mieniem kredytu na rachunek Stowarzyszenia (...), nie może stanowić wspierania M. A. (1) w wyłudzeniu kredytu, bo miało miejsce po dokonaniu przestępstwa które miałyby ułatwiać. Za pomocnictwo psychiczne mogłaby być uznana obietnica transferu pieniędzy pochodzących z oszustwa udzielona M. A. (1) przed lub w trakcie jego dokonywania, czego nie ustala Sąd I instancji i co nie wynika z zebranych dowodów.

Brak więc było wystarczających podstaw dowodowych do uznania, że wystawiając faktury oskarżony K. S. (1) przewidywał możliwość i godził się, że posłuży się nimi M. A. (1) do wyłudzenia kredytu lub obiecał przelanie na rachunek Stowarzyszenia pieniędzy pochodzących z oszustwa przed lub w trakcie jego popełnienia.

Dlatego należało zmienić zaskarżony wyrok i uniewinnić oskarżonego K. S. (1) od popełnienia czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k., art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (art. 437 § 2 k.p.k., art. 414 § 1 k.p.k.).

11. Przedstawione względy przesądziły o zasadności apelacji obrońcy oskarżonej J. P. (1) i częściowym uwzględnieniu apelacji obrońców oskarżonych M. A. (1), K. S. (1), Z. J. i M. S. (2).

O kosztach sądowych w części związanej z postępowaniem wobec oskarżonych J. P. (1), Z. J., K. S. (1) i M. S. (1), a co do M. A. (1) w zakresie czynu z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. orzeczono na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k.

Natomiast o kosztach sądowych w części przypadającej od oskarżonego M. A. (1) (tj. związanej ze skazaniem za przestępstwa z art. 270 § 1 k.k., art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.) orzeczono na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 4, art. 3 ust. 1 i art. 10 ustawy z 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych.